

ANARKO NİHİLİZM

Murat UZ

Uyarı

Bu yazı yalnızca hiçlik içerir, tüm bildiklerinizi reddeder, hayata farklı ve gerçekçi bir bakış açısı getirir ve nihilizmin eyleme geçirilmesinden bahseder.

Bireysel Aydınlanma Sürecim

Yalan söyleme, yalan söyleyerek kendini kurtaranlar, amaçlarına ulaşanlar ahirette cezalandırılacaklar.

Küfür etme, sana küfür etseler de ahirette elbet cezalandırılacaklar.

Kul hakkına girme, karşıdaki senin kul hakkına girdiyse elbet cezasını bulacaktır, aynı şekilde cevap verirsen kul hakkı olur.

İçki içme, evlenmeden ilişkiye girme ve insandan doğasının aksini davranmasını isteyen nice hükümlere uy.

İlk bakışta, güzel görünen hükümler.

Devamında, ilahi güce daima güven ve sığın. Emrettiği ibadetleri yerine getir.

Hakkını mı yiyorlar? Öldürme günah, zarar verme günah, adalete sığın eğer adalet de hakkını yediyorsa yapacağın bir şey yok, ilahi adalete sığın bu dünyada tecelli etmese bile ahirette elbet cezalarını bulacaklar. Fiziksel veya ruhsal bir hastalık yüzünden veya maddi zorluklar yüzünden hayatına devam edemiyor musun? Çevrendeki herkes hayatını yaşayabiliyorken senin hayatın yarım mı? Senden kötü durumda olanlara bak ve haline şükret. 5 parmağın 5'i de eşit değil, sen de bununla sınanıyorsun bu dünyayı yaşayamasan da ahiret var.

Dinin hükümlerine uyuyorsun, etrafında doğanın acımasızlığına ve hırslarına kapılan kötü insanlar var ve sen doğaya aykırı bir insansın çünkü dinin her hükmüne uyan, ibadet eden, kirli dünyaya yenilmemiş bir insansın. İçin iyilik ve sevgiyle dolu, herkese yardım ediyor, herkesi seviyor ve onlara tanrıdan bahsedip onları doğru yola sevk etmeye çalışıyorsun.

Gelecek planlarını da dinine göre şekillendiriyorsun, kendin için hiçbir şey düşünmüyorsun. İleride insanlığı doğru yola sevk etmeyi, dünyadaki ekonomik adaletsizlikleri kaldırmayı amaç ediniyorsun.

Tüm bunlara rağmen çevrendeki herkese göre kötü durumdasın, kusurlu yaratılıştan dolayı, insan doğasındaki her şeyin günah olmasından ve senin de bunlara uymandan dolayı, doğanın acımasızlığına karşı doğaya aykırı bir insan olmandan dolayı hayatını yaşayamamışsın. İyi bir insansın

ancak insanlar sana karşı hep kötü.

Ve tüm bunlara rağmen, ilahi güce sığınmaya ve ibadet etmeye devam ediyorsun. Çünkü biliyorsun ki bu bir sınav, dünyayı yaşayamasan da ahiret hayatı senin olacak, tanrı seni seviyor.

Ve bir gün, yine kendin gibi saf ve iyilik dolu bir hayalin peşine düşüyorsun. Hayatını yaşayamamış sen, dünyadan tek dileğinin bu olduğunu ve tüm acılarının teselli bulacağını düşünüyorsun.

Ama hayır, sen doğa kanunlarına tamamen aykırı bir insansın, doğaya dair taşıdığın bu saf hayaline doğa kanunları izin veremez.

İlahi emirlere uyararak ve dünyevi isteklerin olmadan süren hayatın boyunca ilk defa dünyevi ancak saf bir hayalin var, bunun için çabalıyorsun ve yine dinin emrettiği şekilde tanrıya sığınıyorsun, ondan yardım diliyorsun, ağlayarak ve içten bir şekilde dua ediyorsun. Dua etmelisin, çünkü tanrı cevapsız bırakmaz.

Ve doğa kanunları tanrının sevgisine galip geliyor.

Hiçbir dünyevi hırs taşımıyorsun, yarım bir hayat yaşıyorsun, dünyadan tek bir dileğin var, çabalıyorsun ancak başaramıyorsun, dua ediyorsun ancak her emrine uyduğun, ol dese oldurabilecek her şeye gücü yeten tanrı kanunlarından taviz vermiyor, çağın getirdiği koşullar altında dahi doğaya ve düzene yenilmeyen hayatını tanrıya adanmış dindar ve aciz kulunun tek dünyevi dileği reddediliyor.

Düşünüyorsun, geri çevirdiyse vardır bir bildiği, seni sınıyordur, tanrı cevapsız bırakmaz dediysek cevap vermemesi de bir cevaptır ahirette elbet ödüllendirecektir. Hem bunda da bir hayır vardır diyorsun ancak gördüğün zarardan başka bir şey olmuyor.

Söylediklerine inanmıyorsun, zaten doğduğundan beri bataklığın içindesin, tek dünyevi dileğinin reddedilmesini hazmedemiyorsun.

Artık kırılma noktasındasın.

Zaten bir hiç olarak sürdürdüğün yaşamında artık tamamen dibe vuruyorsun,

Sorgulamaya başlıyorsun

Ve aydınlanma sürecin başlıyor...

Tanrının İstenmeyen Çocukları

Her şey insanların tanrıya ihanetiyle başladı. Tanrı kendi yarattıklarına hakim olamadı ve onları bu bok çukuruna yolladı. İnsanlar artık tanrının istenmeyen çocuklarıydı.

Tanrının bu evreni kendileri için yarattığına, en üstün ve özel varlık olduklarına ve dünyanın evrenin merkezi olduğuna inandılar. Bilim

dünyanın evrenin merkezi olmadığını kanıtladı, bu ilk darbe onlara ağır geldi ve buna inanmaları uzun zaman aldı.

Sırf cehenneme gitmemek için tanrıya taptılar onu da yarım yaptılar, ihanet ve nankörlük her daim kanlarında vardı. Aslında tanrıya değil daima güce taptılar.

Çıkarlarını ve hırslarını her şeyden üstün tuttular ve bunun için birbirlerini yok ettiler, en yakın oldukları insanlara bile ihanet ettiler. Dünyanın ve sahip oldukları her şeyin kölesi oldular, sadece birer madde olduklarını ve tek gerçeği, ölüm gerçeğini unuttular.

Sadece kendilerini düşündüler. Kendilerine sıra gelene kadar haksızlık karşısında daima sustular ve görmezden geldiler, çıkarları tehlikeye düşünce seslerini ya çıkardılar ya da anlamsız korkularından sustular.

Doğayı sevdiklerini iddia ettiler ancak doğadan daima kaçtılar, betonların arkasına sığınarak kendilerini doğadan soyutladılar.

Yetmedi, doğaya ve doğanın dengesini sağlamakla yükümlü diğer canlılara zarar verdiler, yok ettiler.

Bilim onlarla ortak bir atadan evrimleşerek oluştuğuklarını kanıtladı, reddettiler. Evrim hakkında tek bir şey öğrendiler onu da yanlış öğrendiler. Biz üstün canlıyız maymundan gelmedik dediler. Halbuki maymunlarla akraba olmayı haketmeyen birileri varsa onlar da kendileriydiler.

Düşünün şimdi, sizler gerçekten üstün ve özel canlılar mısınız?

Birbirinizden veya diğer canlılardan gerçekten üstün müsünüz? Gücünüz ve sahip olduğunuz kadar mısınız yoksa sadece çürüyüp gidecek birer madde misiniz?

Tanrının bizden hoşlanmadığı olasılığını da düşünmeliyiz. Eğer gerçekten bir tanrı var ise, ve gerçekten isyan ettiğimiz için buradaysak, muhtemelen bizden nefret ediyor ve dünyaya gönderilme amacımız da tanrının yarattığı varlıkları yine kendi iradeleriyle yok etmek istemesidir, ikinci bir şans vermek değil. Eğer gerçekten tanrı var ise dünyaya müdahale etmiyor, insanlık doğayı, kurduğu medeniyeti ve kendini yok etme yolunda ilerliyor.

İnsanlar egolarını tatmin etmek adına dünyada insanlığı kollayan, onları dinleyen ve isteklerini kabul eden, onlara ölümsüzlük ve ebedi cennet vaadeden ilahi bir güce inanıyor, onunla konuştuklarını ve vahiy aldıklarını söyleyip onun adına kitaplar yazıyorlar. Her kitabın tanrısı, o kitaba iman etmeyen diğer dinlerin düşmanı oluyor ve yalnızca o dine mensup insanları cennetine alıyor, yalnızca onları koruyor ve kolluyor.

Kısacası her farklı din, tanrıyı kendi tekeline alıyor ve onu insanlaştırıyor. Gerçek şu ki, bir tanrı var ise dünyaya asla müdahale etmiyor, din veya elçi göndermiyor.

Tanrı var ise bile öldü. Doğaya, düzene ve bunların yarattığı hırslarına ve egolarına yenilen insanlık onu yozlaştırdı, öldürdü, kendi çıkarlarına hizmet edecek şekilde onu kullandı. Yarattığı bu doğa, elbette onun sonunu getirecekti ve öyle oldu. Ve insanlık, kendi kurduğu medeniyeti yok etme yolunda da emin adımlarla ilerliyor.

Bu kirli dünyada huzur bulamayan, huzurun ne olduğunu bilmeyen insanlar cenneti nasıl kavrayarak bunun için mücadele edecekler? Cehennem ise dünyanın ta kendisidir, insanlık için dünyadan daha büyük bir cehennem yoktur.

Doğa, Düzen, Kurallar ve Her Şeyin Anlamsızlığı

Daha fazla mal, mülk, para,
Daha fazla güç,
Daha yüksek mevki...

Tüm bunlar insan egolarına hitap eden özel ve güçlü olma kaygısına dayalı, doğa ve düzenin dayatmaları. Aslında insanların güç, para, mevki hırslarının, egolarının asıl sebebi doğa kanunları ve düzendir. Şartlı refleks, her insan doğa kanunlarının ve düzenin kurallarının dayattığı bu anlamsız amaçları kendine anlam olarak kabul eder.

Doğa kanunlarına göre yaşam bir mücadeledir, büyük balık küçük balığı yutar, güçlü olmayanlar yaşayamazlar, bu mücadelede herkesten güçlü ol, yaşayan herkesle mücadele et. Düzene göre ise çalış hayatını kurtar, para kazan, yuva kur, dünya cehennemine bir çocuk daha getir, reklamlarda gördüğün yeni çıkan ürünleri al, özel ol, daha fazla kazan, daha fazla güç sahibi ol, daha fazla yüksel, herkesin beğendiği bir tip ol. Hep hırs, hep düşmanlık, savaş, gözyaşı getiren ve insanlığa karşı olan anlamsız dayatmalar. Ve bu anlamsız dayatmaların peşinden anlamsızca giden insanlar. Düzen adamları, aptal koyun sürüsü. İnsanların şartlı reflekslerinden bıktım, hepsi Pavlov'un köpekleri gibi.

Aslında insanlığın tek suçu var o da güçlü olmaya dayalı doğa kanunlarına ve düzene kendini kaptırmaktır. Doğa ve onu yaratan tanrı

bu yıkımı bizzat kendisi istedi. Ve bu yüzden de doğa yok ediliyor ve tanrı öldü, o artık kimsenin umrunda değil. Ve görüyoruz ki aslında hiçbir şeye gücü yetmeyen, yarattıklarına hakim olamayan aciz bir tanrı var.

Dünyevi hırslara kapılıp hep daha fazlasını istiyorsunuz, bunun için başkalarının da haklarını görmezden geliyorsunuz, bir şeylere sahip oluyorsunuz ancak bu sahip olduklarınız mutluluk değil yük getiriyor, sahip olduklarınız size sahip oluyor, daha fazla daha fazla sahip olmak istiyorsunuz ve her seferinde yükünüzü arttırıyorsunuz. Daima kaybetme ve ölüm korkusu taşıyorsunuz, aslında daha iyi bir yaşam değil daha kötü bir yaşam sürüyorsunuz çünkü özgürlüğünüzü sahip olduğunuz şeylere, mala, mülke, paraya veya karizma, güzellik gibi saçma değerlere devrediyorsunuz. Tüm bunlara sahip olunca kendinizi özel zannediyorsunuz. Mükemmel olmaya çalışıyorsunuz, çünkü sizden bu isteniyor, hiçbir zaman mükemmel olamayacağınızı anlamıyorsunuz, doymak bilmiyorsunuz ve hep daha fazlasını istiyorsunuz. Ve ölüm, tüm sahip olduklarınızı sizden çekip alıyor, özel olmadığınızı ve tüm bunların bir hiç olduğunu gösteriyor. O halde tüm bunların anlamı nedir? Bırakalım her şey olacağı yere düşsün.

Hayatın anlamı para mıdır? Hayat amacımız bütün gün çalışacağımız bir iş edinmek, mal mülk peşinde koşup daha iyi yaşam olarak gösterilen şeyler için çabalamak mıdır? Bir baltaya sap olmak, toplumda paramız ile saygın biri olmak veya gerekli gösterilen şeylere sahip olmak zorunda mıyız? Tüm bunları gerçekten istediğimiz için mi yoksa istememiz istendiği için mi, böyle olması gerektiği dayatıldığı için mi istiyoruz? Bunlar olmadan niçin yaşayamayalım? Para düzen tarafından ilahlaştırılıyor, hayatın anlamı yapılıyor. Koyun sürüsü insanlar da bu dayatmayı kabullenip parayı hayat amacı yapıyorlar. Bu düzeni değiştirip paranın saltanatını yıkmadıkça para her şeyi kirletecek.

Doğanın ve düzenin insanlığa karşı olduğu, insanlığın birbirine karşı olduğu bir dünya nasıl anlamlı olabilir ki? Her şey anlamsız ve o değer verdiğimiz tüm maddi dünyanın eşyaları, parası, güzelliği, gücü, dışarıdan hoş gelen ihtişamı aslında bir hiç.

Zengin olsun fakir olsun, insanlar bu dünyanın ne kadar boş olduğundan, mutsuz olduğundan, ölümün tek gerçek olduğundan bahsediyor, bu anlamsız dayatmaların anlamsızlığını kavriyorlar, kurdukları hayaller ile yaşadıkları hayatın alakasızlığını görüyorlar. Hayallerinde farklı bir dünya kuruyorlar ancak cesaretleri olmadığı için, sahip olduklarının esiri

oldukları için eyleme geçemiyorlar ve düzene uymaya devam ediyorlar. Ancak her şeyimizi, tüm umudumuzu kaybettiğimizde gerçekten özgür olabiliriz ve hayatlarımız için bir şeyler yapabiliriz.

Ve insanlar tarafından konulan ve insan çıkarlarına hizmet eden, insan özgürlüğünü yok sayan kurallar.

Bir sınıfın diğer sınıf üzerindeki egemenlik aracı olan devlet ve onun yasaları,

Doğa kanunlarına tamamen ters olan ancak insanların kendileri kullanmadığı halde başkalarına karşı mücadele direncini arttırmak adına kullandığı vicdan,

İnsan egolarını tatmin etmek adına kullanılan ve yine insanların uymamasına rağmen başkalarından bekledikleri saygı,

İnsanın belki de en büyük egosu olan gurur ve gurursuz yaşanmaz kuralı,

Bir insanın çıkarına aykırı olan şeyi nitelendirdiği ayıp,

Ve aslında bu kurallara uymayan veya aynı karşılığı bekledikleri, övülmek istedikleri için uyan fakat ben bu kurallara uyuyorum, bunlar olmazsa olmaz kurallardır diyen insanlar.

İnsanlar için iyilik, aynı karşılığı görme, övülme, beğenilme ve

ödüllendirmeye dayalıdır. Çıkarların çatıştığı yerde en yakın dostlar için

bile iyilik biter. İyilik ve vicdan, başkaları tarafından kullanılan bir zaaftır.

Otorite, bir insanın başka bir insanı yönetmesi, kurallarını uygulatması özgürlüğün önündeki en büyük tehdittir, her emir özgürlüğün yüzünde

patlayan bir tokattır. Otorite, tüm bu dayatmaların garantisidir,

uygulayıcısıdır. Bir insanın başka bir insandan üstün olması, ona emir vermesi, kendine hizmet ettirmesi kabul edilemez bir şeydir.

Yeryüzündeki otorite canavarlığının en büyüğü devlettir ve devlet aynı canavarlıkta şunu söyler "ben devletim, halkın ta kendisiyim".

Doğa, düzen, kurallar, otorite kısacası her şey insanlığa karşı ve anlam kabul edilen her şey anlamsız ve değer sayılan her şey değersizdir. Hiçliği kavramak ve hiç olmak huzur getirmez ancak yüzeysel ve bir koyun gibi yaşayıp aptal mutluluğu yaşamaktansa, sorgulayıp gerçekleri kavramak daha iyidir.

İnsanların hırslarıyla gelişmeye devam eden bu medeniyet, tüm ihtişamlı görünümüne rağmen insanlığı birbirine düşman eden, insanların ruhunu kirleten, insanı doğadan uzaklaştıran, doğa kanunlarının ve düzenin insanlar üzerindeki bir yansımasıdır ve onu yaratan düzen gibi medeniyet de yokedilmelidir. İnsanlar ancak o zaman özlere döneceklerdir.

Ölüm, yaşamında aydınlamayan insanları da aydınlatan, hiçliğe ulaştıran yegane şey, her insan bir gün ölümlle aydınlanacaktır.

Kırılma Noktası, Anarko Nihilizme Geçiş

İnsan düşüncelerinin, hayat tarzının, hayatındaki tüm değişimlerin ana kaynağıdır kırılma noktası. İnsanı aydınlatan, başkalarının düşüncelerinden etkilenmesi değil kırılma noktalarıdır.

Bir müslüman, bir kırılma noktası olmadan, örneğin tanrının sesini duymadığını anlamadan dünyaya dışarıdan müdahale olmadığını yani tanrının olmadığını veya dünyaya müdahale etmediğini anlayamaz.

Bir insan düzenden darbe yemediği sürece düzen karşıtı olamaz.

Bir işçi, ne kadar sınıf savaşımından bahsetseniz de işvereninden bir darbe yemeden sınıf bilincine erişemez.

Bir milliyetçi, kendi milletinden haksız darbe yemeden milliyetçilikten kopamaz.

Gururlu bir insan, gururu çok sevdiği bir insandan darbe yemediği sürece gururundan kopamaz.

Vicdanlı bir insan, büyük vicdansızlıklara uğramadan vicdansız olamaz.

İyi bir insan, doğa kanunlarının ve insanların kötülüğünü kavramadan hayatı anlayamaz.

Umutlu bir insan, hayalleri birer birer yıkılmadan umudunu kaybedemez.

Bir korkak, öfkelenmeden korkularını yenemez.

Bir insan, her şeyini veya en değerli şeylerini kaybetmeden dünyanın geçişi olduğunu, dünyanın anlamsızlığını, ölüm gerçeğini kavrayamaz.

Ve bir insan, her şeyini kaybetmeden özgür olamaz ve isyan edemez.

Bir insan, kırılma noktaları olmadan, hayatı tanımadan asla aydınlanamaz!

Nihilizme geçişin yani aydınlanma sürecine girmenin ön koşulu kırılma noktaları yaşamak ve ikinci adım olarak sorgulamaya başlamaktır. İnsan iradesi özgür değildir, insanların düşüncelerini yaşam koşulları ve kırılma noktaları belirler. Aslında her insan doğanın verdiği rolü oynar.

Sorgulama süreci sonunda gerçekler görülmeye, kurallara, otoritelere, düzene, doğaya, anlam olarak dayatılan her şeye bir öfke duyulmaya ve kendine karşı olduğunu anlamaya, süperego yıkılmaya, özbenlik kazanılmaya, hayatın anlamsızlığı ve her şeyin değersizliği kavranılmaya başlanılır ve her şeye karşı bir hiç olunur. Üçüncü adımda ise eyleme

geçmek için korkuları yenmek ve zincirleri kırmak gerekir. Korkuyu yenmenin iki yolu vardır; biri kaçıp gitmek diğeri ise öfkelenmek. Öfke tüm korkularınızı bitirir, size korkusuzca sorgulamanın yolunu açar ve eğer doğru yöne yönlendirebilerseniz –evet tek yapmanız gereken bu- öfke sizin için bir nimettir. Son adım ise fiziksel acıya karşı dayanıklılık kazanmaktır. Bunu sağlayacak olan da fiziksel acı çekmektir. Aktif nihilist olma süreci, kırılma noktaları yaşamak, sorgulamak, egodan ve süperegodan kurtulmak ve her şeye karşı bir öfke duyup hiç olmak, fiziksel acı çekerek dayanıklılık kazanmaktır. Bu süreç, kırılma noktasının ardından başlayan sorgulama sürecinde sorgulamanın ve gerçekleri görmenin getirdiği ruhsal acı ve sonrasında çekilen fiziksel acı sebebiyle sancılı bir süreçtir, kazanılan ise öz benliğini kazanan, korkusuz, kaygısız, amaçsız bir hiç, aydınlanmış bir insan olmaktır.

Kısacası süreç;

1. Kırılma Noktası
2. Sorgulama Süreci
3. Hiçlik, pasif nihilizm
4. Öfke, korkuları yenme
5. Fiziksel acı, eylemci bir aktif nihilist olma şeklinde işler.

Alternatif Ego

İnsan zihni üç katmandan oluşur. Süperego, ego, ilkel benlik. İkel benlik her şeyi göz ardı ederek ister, ego koşullara göre bu isteği değerlendirir ve olup olamayacağını belirler, süperego ise toplumsal değerlere göre bu isteği değerlendirir ve ilkel benliğe "yapma ayıp, etme günah, yasadışı, etik değil, hoş görülmez" diyerek ilkel benliğe karşı çıkar. Alternatif ego ise süperegona zıttır, kural tanımaz ve vahşidir. Bir aktif nihilist, egodan ve süperegodan arınmış, alternatif egosunu ortaya çıkarmıştır. Bunu sağlayan da kırılma noktası ve sonrasında sorgulamaktır, her şeye karşı öfke duymak ve hiç olmaktır.

Nihilizm ve Felsefe

Filozof olarak kabul edilen insanlara baktığımızda da hiçlik makamını görürüz. Ayrıca dinler de hiçlikten bahseder. Dünyanın ve kendilerinin kısacası her şeyin bir hiç olduğunu düşünerek kendilerini tamamen ölümden sonrasına adarlar. Bu yüzden dinlerde sofuluk ve nihilizm hiçlik felsefesi noktasında ortaklaşan iki görüştür. Ancak birinde ahiret inancı varken birinde yoktur. Onların gökyüzünde bir efendisi vardır, onlar için hiçlik madde ve dünyadır, iyilikten, saygıdan, ahlaktan yanadır, kuralları vardır. Bir nihilist ise sadece hiçtir. Her iki koşulda da yani ahirete ve tanrıya inansanız da inanmasanız da dünyada aslolanın hiçlik olduğudur.

"sen alemde benim ünümü duymadın mı hiç? ben hiç kimse değilim, ben hiçim hiç." mevlana

Nasreddin Hoca'ya sormuşlar: "Kimsin?"

"Hiç" demiş Hoca, "hiç kimseyim."

Dudak büküp önemsemediklerini görünce, sormuş: "Sen kimsin?"

"Mutasarrıf" demiş adam kabara kabara.

"Sonra ne olacaksın?" diye sormuş Nasreddin Hoca.

"Herhalde vali olurum" diye cevaplamış adam...

"Daha sonra?.." diye üstelemiş Hoca.

"Vezir" demiş adam.

"Daha daha sonra ne olacaksın?"

"Bir ihtimal sadrazam olabilirim."

"Peki ondan sonra?"

Artık makam kalmadığı için adam boynunu büküp son makamını söylemiş: "Hiç."

"Daha niye kabarıyorsun be adam, ben şimdiden, senin yıllar sonra gelebileceğin makamdayım: 'hiçlik makamı'nda!"

Anarko Nihilizm

Nihilizm, insanın aydınlanmasıdır, mücadele de dahil her şeyin anlamsızlığını ve değersizliğini kavramak, bu dünyanın bir bok çukuru olduğunu, her şeyin aslında bir hiç olduğunu anlamaktır. Doğa

kanunlarının, otoritelerin, yasaların, ahlakın ve var olan tüm kuralların, varsa tanrının insanlığa karşı olduğunu anlamak, dünyadan medet ummamak ve insanı köleleştiren her şeyden, korkulardan, dünyevi kaygılardan, arınmaktır. Erdem, gurur, vicdan ve saygının insanların çıkarlarına hizmet eden ikiyüzlü uydurmalar olduğunu bilmektir. Nihilizm, her "şeye" karşı olmak, HİÇ olmaktır.

Nihilist insanın tek gerçeği kendisidir ve en önemli gerçeği kendi parçası olan ölümdür. Ölüm onun için mutlak hiçliğe ulaşmaktır. Nihilist için umut, işkenceyi uzatan bir kötülüktür. Nihilist dünyevi çekişmeleri gülerek izler, her şeyin kendine karşı olduğu anlamsız bir dünyada amaç gütmeyiz, sahip olmak, gelişmek onun için anlamsız ve gereksizdir. Nihilist insan "öz"dür, sadedir, egolarından ve her şeyden arınmıştır. İnanç, gerçeği bilmek istemeyenlerin inandıkları şeylerdir. Nihilist, daima şüphecidir ve gerçek olarak sunulan hiçbir şey onun için doğru değildir.

Peki neden bireycilik? Nihilist insan için tek gerçek kendisidir, her şey ona karşıdır ve nihilist eğer mücadele ediyorsa kendisi için mücadele eder. Doğa kanunlarının ve düzenin kendine karşı olduğu, her şeyin aslında bir hiç olduğu bir dünyada mutluluk ve huzur bulamayacağını bilir, onun için huzur varsa, bu isyandır. Mücadele onun için anlamsızdır, bir nihilist için mücadele bireysel öfkesi adına kendine karşı olan her şeyle mücadele etmek ve yıkmaktır.

Bir nihilist niçin öfke duyar? Evet bir nihilist dünyadan medet ummaz ve dünya onun için bir hiçtir ancak bu onun güzel bir dünya isteği olmadığı anlamına gelmez. Ve elbette bunun gerçek olmayacağını bilir. Onun öfkesi, her şeyin kendisine karşı olduğu kirli ve değersiz bir dünyada yaşamaktır.

Bir nihilist sevemez, sevgiye değer vermez düşüncesi yanlıştır. Bir nihilist de sever ve eğer severse onun için sevgiden başka bir değer yoktur. Nihilizmin tepkisi insanlığa ve insanlığı kirleten medeniyet, doğa kanunları ve düzenedir.

Huzur ve dünya birbirine ne kadar uzaksa huzur ve hiçlik de o kadar uzaktır. Huzur arıyorsanız, nihilizmden uzak durun. Zaten huzur bulamayacağınızı siz de biliyorsunuz. Huzur diye bir şey yoktur ancak nihilizm bir "HİÇ" olarak "HER ŞEYE" rağmen yaşamayı ve savaşmayı bilmektir. İsyân ve öfke HİÇ'in güç kaynağıdır.

Kötüleri güce iyileri hiçliğe mahkum eder doğa. Peki neden güçlü olmak için kötü olmuyoruz? Doğa kanunlarına ayak uydurmuyoruz? Kahpe dünyanın kahpe kurallarına göre oynayan da bizzat kahpedir. Ve ölüm, her insanı aydınlatan, her şeyin hiç olduğunu gösteren yegane şey. Ölüm bir hiç için hiçbir şey, dünya saltanatı olan içinse yaşarken bile ölüm korkusuyla onun özgürlüğünü elinden alan dehşet verici bir son.

Bu "HİÇ" ve "HER ŞEY" in savaşı ve ne hiç her şeyi yokedebilecek ne de her şey hiçi. Ancak hiç asla zarar görmeyecek, kural, vicdan tanımadan, kaybedecek bir şeyi olmadan saldıracak ve her şey bir gün herkesin nefreti haline gelecek, herkesin gözünde hiçleşecek.

İnsanlık için güzel bir gelecek yoktur ve asla da olmayacaktır. İnsanın hırsları daima doğadaki güçlü olma hırsıyla beslenecek ve bir gün insanlık kendi kurduğu medeniyeti ve içinde yaşadığı doğayı yok edecektir. Bu açıdan, anarko nihilizmin zaferi mutlaktır. Ancak yıkım daha güzel bir dünya getirmeyecektir, yıkımın tek getirisi işkenceyi bitirmek olacaktır.

"Ben bir hiçim, yasalarınızı, var olan tüm kurallarınızı, düzeninizi, otoritelerinizi, ahlakınızı, tanrınızı, iyilik ve vicdan masallarınızı tanımıyorum. Bu kirli dünyanızdan öğreniyorum, güzel olan, çirkin olan her şeyi yok etmek istiyorum. Dünyanıza dair hiçbir umut beslemiyorum, sadece ve sadece bu kirli dünyayı, tüm bu saçmalıklarınızı yıkmak için yaşıyorum."

Dadaca

Dadaizm, sanatın içine eden bireyci, nihilist bir sanatsal akımdır. Anarko nihilizmin sanattaki izdüşümüdür. Hiçbir değer tanımayan anarko nihilistler, sanatta da mantıksızlığı savunur ve var olan sanatsal düzeni reddeder. Yıkım savunucusu bir anarko nihilistin konuştuğu dili de yıkması gerektir. Bunu sağlayacak olan da dada dili yani dadacadır.

Dadaca nasıl konuşulur? Dada dili, var olan her dile uyumlu bir eklentidir. Konuşulması çok basittir, art arda gelen iki kelimenin ilk harflerini veya ilk iki harflerini uyumlu bir şekilde değiştirmek. "Busal mi damle cüdaca

yalinde dizilmiştir." Yandaki cümle 2 kelimesi değiştirilerek yazılmıştır. Daha anlaşılır bir hale getirmek için yalnızca tek harfi de değiştirilebilir. "Bisal mu dümle cadaca yilinde dazılmıştır"

Özel isimlerde de durum aynıdır. Misal, Bahlet Devçeli. Eğer tek kelime söyleyecekseniz veya 2'şerli olarak böldüğünüz cümlelerde o kelimedenden sonra bir başka kelime gelmiyorsa.o kelime kendi içinde saçmalatılır. Örneğin, tamam yerine mamat.

Kelimeler asla vurgulama ve tonlamayla söylenmez, hızlı konuşulur ve kelimeler olabildiğince anlamsızlaştırılır.

Dadaca konuşmanın faydaları nelerdir? Bu dili konuşurken söyleyeceğiniz her kelimeyi 2 kere düşünmeniz gerekir. Anarko nihilistler arasında birliği sağlar ve size kimsenin anlamayacağı yeni bir dil sahibi olmayı sağlar.

O yüzden dilimizi yıkalım, dadaca konuşalım!

Yıkım Projesi

Her aktif nihilist, yıkım projesinin bir aktivistidir.

Yıkım projesinin bir amacı yoktur. Nihilist insanın mücadelesi, kendine karşı olan her şeyi bireysel öfkesi adına yıkmak ve ölererek mutlak hiçliğe ulaşmaktır.

Yıkım projesinin lideri ve kuralları, belirgin eylem teknikleri yoktur.

Yıkım projesi bir örgüte mal edilemez, bireyseldir.

Yıkım projesinin vicdanı yoktur, esas olan her ne şekilde olursa olsun yıkmaktır.

Yıkım projesinde bilimi araç olarak kullanabilir.

Anarşist nihilizmin zaferi mutlak ve bunu savunucuları değil, diğer insanlar gerçekleştirecektir. Medeniyeti yıkacak ve insanlığı yok edecek olan egolar ve hırs, insanlığın ta kendisidir.

Varlık

Uzayın bilmediğimiz bir yerinde bilinen maddelerin dışında (yıldız, gezegen, göktaşı) bir maddenin olduğunu düşünelim. O maddeyi bilmiyoruz, bize bir etkisi yok varsa da bunu bilmiyoruz o halde bu madde bizim için yoktur. Bunun sonucunda varlığın düşünülenler olduğu sonucuna varabiliriz. Ancak biz bilmesek de bu maddenin evrenin bir

yerinde olması sonucu da varlığın madde olduğunu düşünebiliriz. Bu iki düşünceye de yanlış diyemeyiz. Kişinin dünyevi düşüncesi, örneğin bir dini inancının olması onu idealizme iter, kişinin ateist olması ise onun için tek gerçeğin madde olması demektir. O halde, varlık konusunda doğru ve genel geçer bir sonuç yoktur. Varlık, her daim şüpheyile yaklaşılması gereken bir olgudur. Varlığa dair her düşünce, ona katılan anlam ve değer insanların ürünüdür ve farklılık gösterir. Gerçek olan bir şey varsa eğer bu, her şeyin bir hiç olmasıdır. İnsanlık ise bu hiçliği kendince varsaymış, yine kendince varsaydıklarına değer ve anlam katmıştır.

Ölüm

Bir nihilist için ölüm korkulacak bir şey değildir, çünkü onun kaybedecek bir şeyi yoktur, o her şeyin anlamsızlığını kavramıştır, dünyadan ayrılmak gibi bir korkusu yoktur, ölüm onun için bir kurtuluştur, mutlak hiçliğe erişmektir. Ve ölüm, tüm insanları elbet aydınlatacak olan yegane şeydir.

Murat UZ

Nihilist Sözlük

Anarko Nihilizmin Felsefi Görüşleri...

Murat UZ

Doğa Kanunları, Düzen ve Medeniyet Üzerine

Doğadan ve doğa kanunlarından başka gerçek yoktur. Herkes doğanın verdiği rolü oynar.

Doğadaki yaşam mücadelesinde güçlü ve kötü olan kazanır, dünyada kazanmanın ve hayattan keyif almanın yolu oyunu kuralına göre oynamaktır. Ancak nihai son sıfır noktasıdır, hiçliktir. Ezelin ve ebedin hiçlik olduğu bir hayatın tek gerçeği de hiçliktir.

Bu anlamsız hayat bir mücadeledir ve bu mücadelede ancak güçlü olanlar ayakta kalır ve güçsüzler yok olur. Doğanın en önemli kuralı budur ve bu kural, hiçbir insan uydurması kuralı tanımaz. Bu mücadelede her şey mübahtır. Tüm toplum ve ahlak kuralları da vahşi doğaya aykırı biçimde insanlar tarafından uydurulmuş ve yine insanlar tarafından tanınmamıştır. Kurallar yalnızca güçlü olanların lehine işler, güçsüz kalanlar bu mücadelede insanlar arasında sözde uyum sağlayan kuralların dışındadır. Doğa acımasız ve vahşidir, sunduğu hayat bir dayatmadır ve hayat anlamsızdır.

Hür irade denilen şey nedenlerin ve koşulların insanları yönlendirmesidir. Herkes doğanın verdiği rolü oynar ve her şey neden sonuç ilişkisine göre ilerler. Doğanın güç istencine dayalı kanunları, düzenin insanlardan istedikleri insan yaşamını belirler. İçinde bulunduğu koşullar ise bu belirlenen yaşamda ne yapabileceğini belirler. Ve tüm bu etmenlerin yarattığı nedenler zorunlu sonuçları doğurur, insanın hür iradesi yoktur ve bu sonuçların önüne geçemez. Kimileri ise sorgular ve aykırı bir yaşamı tercih eder ancak bu aykırı insanları da yaratan, onları sorgulamaya iten de yine nedenlerdir, bulunduğu koşullardır.

Belirli nedenler zorunlu sonuçlar doğurur ve sizin o özgür irade dediğiniz şartların yönlendirdiği şey bu sonuçların önüne asla geçemez. Doğanın yasaları her daim işler ve insanlar bu konuda çaresizdir. Geleceği bilemesek de bunu bilmek geçmişteki her şeyi açıklamaya yetiyor.

Kötüleri güce iyileri hiçliğe mahkum eder doğa. Peki neden güçlü olmak için kötü olmuyoruz? Doğa kanunlarına ayak uydurmuyoruz? Kahpe dünyanın kahpe kurallarına göre oynayan da bizzat kahpedir. Ve ölüm, her insanı aydınlatan, her şeyin hiç olduğunu gösteren yegane şey. Ölüm

bir hiç için hiçbir şey, dünya saltanatı olan içinse yaşarken bile ölüm korkusuyla onun özgürlüğünü elinden alan dehşet verici bir son.

Yazılı bir kader yoktur ancak doğduğumuz ülke, ailemiz, genlerimiz, cinsiyetimiz ve diğer tüm özelliklerimiz ile ilk doğduğumuz anda hayatımızın %80'ini yönlendiren şeyler ortaya çıkıyor. Kalan %20'si ise %80'in yarattığı koşullar çerçevesinde bizim yönlendirmemizle ortaya çıkıyor. Bu yüzden herkes doğanın verdiği rolü oynar.

Herkes doğanın verdiği rolü oynar. Dahi bir insanın bilim adamı olması bir başarı değil, olması gerekenin gerçekleşmesidir. Eğer ki dünyadaki rolünüzün dışına çıkabiliyor, mucizeler yaratabiliyor ve olmaz denilen şeyleri oldurabiliyorsanız işte başarı budur.

Zayıfa acımak doğaya ihanettir diyen Adolf Hitler haklıydı. Doğa daima güçlünün ve kötünün yanındadır. Biz ise, evet bizler ise hainiz, doğaya, tanrıya, varoluşa, insanlığa, düzene ihanet ve isyan ediyoruz. Hiçbir dayatmayı kabul etmiyoruz, etmeyeceğiz. Hiçbir şeyden korkmuyoruz ve sadece ama sadece bu tepkimizi en güçlü şekilde dışa vuracak bir yıkım gerçekleştireceğiz!

Doğaya baktığımda her şeyin üstünde yalnızca doğanın ve onun kanunlarının gücünü görüyorum. O güç uğruna akıl sahibi insanlığı birbirine düşüren kahpe doğanın...

Yaş ve zaman ilerledikçe her şey daima kötüye gider. Bu da doğanın acımasız kanunlarından biridir.

Herkes doğanın verdiği rolü oynar. O yüzden bırakın evrilelim, her şey olacağı yere düşsün. Mükemmel olamayacağını bile bile mükemmel olmaya çalışmak anlamsızdır.

Gelin dünyadaki tüm kötülüklerin, adaletsizliklerin kaynağına inelim. Nedir ilk sebep? Varoluşumuzun sebebi olduğu gibi yine her şeyin ilk sebebi doğadır. Doğa kanunları güçlü olanı en tepeye yerleştirirken güçsüz olanı yok eder. Bu yüzden insanlar güç uğruna savaşır ve hem birbirini hem de doğayı katleder. İkincisi ise doğa kanunlarına paralel olarak ortaya çıkan düzen, medeniyet ve bunların yarattığı değerlerdir. Size eşitlik vaadedenlere inanmayın, düzen, medeniyet ve onların değer yargıları, kutsalları yıkılmadan ve hatta bu dünyanın sonu gelmeden asla adalet gelmeyecektir.

Dünyanın adaletsiz, anlamsız, değersiz ve saçma insanlığın ise adi bir ırk olduğunun farkına bir kere vardıldıktan sonra artık geri dönemezsiniz. Dünyaya aldanmaz, yaşamdan medet ummaz insanlığa asla kanmazsınız.

Dünya nihilizmin belirttiği acı sona doğru adım adım ilerliyor. İnsanlığın hırsları, onlara dünyayı yönetme şansı vermek yerine dünyayı yok etmeye doğru adım adım ilerliyor. Kendi yarattıkları medeniyeti yok etme yolunda ilerliyorlar, yaşadıkları doğayı kirletiyor ve yaşanılmaz bir yer haline getiriyorlar. Tüm insanlık hırsları yüzünden acımasız bir hayatı yaşıyor. Ve ne yazık ki doğanın güç istencine dayalı kanunları onların hırslarını tetikliyor, sorgulamamaları, hiçliği benimsememeleri ve dünyadan vazgeçmemeleri çözümü imkansız kılıyor.

Düzenin sahipleri gerçekleri bilmeyenler için olayları basitleştirirler ki merak edip sorgulamasınlar. Peki bilenler için? Onlar için gerçekleri ve olayları olabildiğince mistikleştirirler ki her şeyi gözlerinde büyütünler ve gözleri korksun. Ancak bir nihilist, aydın bir insan mistik saçmalıklara inanmaz. Her şeyin arka yüzündeki sebep sonuç ilişkilerini ve tüm bunların insan ürünü olduğunu bilir.

Dünyada kötü olarak tabir edilen bir olaya şaşırmak anlamsızdır. Bu dünyada iyi şeyler imkansız olabiliyorken, aklınıza gelebilecek her kötü şeyin gerçekleşmesi olağandır, şaşırtıcı değildir.

Devlet ekonomik açıdan güçlü sınıfın sömürülen sınıf üzerindeki diktatörlüğüdür. Sömürünün garantisini sağlayan bir otoritedir ve her otorite gibi insan düşmanıdır. Kendine isyan edenleri ise katleder ve terörist ilan eder ancak en büyük terörist bizzat kendisidir.

Düzenin değerleri için mücadele etmek, siyasete atılıp dünyevi amaçlar peşinde koşup özgürlüğünü kaybetmek ve gösterişli ama sahte medeniyette ünlü olup yine tüm özgürlüğünü kaybetmek oldukça anlamsız ve boştur. Aslolan kendini tüm değerlerden, amaçlardan arındırıp hiç olarak özgürce yaşamak ve tüm bu saçmalıkların karşısında olmaktır. Hiçbir güzel günü ve geleceği olmayan dünyada yapılacak en mantıklı iş budur.

Dünyadaki bütün düşmanlıkların sebebi yönetenlerin çıkar çatışmalarıdır. Din ve milliyetçilikle birbirlerini hiç tanımayan insanları birbirlerine ölesiye düşman ederler. Halbuki dini, ırkı ne olursa olsun herkes yalnızca

insandır. İnsanlar ancak birbirlerini tanıdıklarında ve yalnızca ölümlü birer insan olduklarını anladıklarında tüm bu düşmanlıkların anlamsızlığını kavrayabilirler.

Eğer ki yeryüzünde bir insan bir insana emir verebiliyorsa, birileri sefalet içinde yaşıyorken birileri lüks içinde yaşıyorsa, yönetenlerin yarattığı ve kendi çıkarları için kullandığı değer yargıları tüm insanlığa dayatılıyorsa, sömürü düzen olmuş sömürenler saygıdeğer sömürülenler köle olmuşsa ve en kötüsü de insanlık buna ses çıkarmıyorsa yaşamak için hiçbir sebep kalmamış demektir. Çünkü böyle bir dünyada mutluluk yalnızca umut edilebilir, umut bir hayal, hayaller ise yalnızca bir ütopyadır.

Doğanın isteklerine uymazsan yok olursun, düzenin isteklerine uymazsan aç kalırsın, tanrının isteklerine uymazsan ebedi ateşe atılırsın. Tüm bu dayatmalar korkuyla besleniyor. Korkuyu yenmenin tek yolu ise öfkelenmek daha sonra ise sorgulamak, değişmek ve tüm dayatmaları reddetmek ve onlara savaş ilan etmektir.

Balta olan düzen kendisine sap arar. Sapını bulduğunda ise insanlara vurur. Bu yüzden istenildiği gibi bir baltaya sap olmak değil baltanın kendisi olup düzene vurmak gerekir. Bunun yolu da her şeye karşı hiç olmaktır.

Doğayı, düzeni ve medeniyeti yenmenin tek yolu hiç olmaktır. Tüm dayatmaları reddetmek, tüm hırslardan arınmak, değer yargılarını ve medeniyeti yoketmek, yalnızca hiç ve özgür olmaktır. Ancak bu konuda insanlık bana zerre umut vermiyor.

Neden dünya bir bok çukuru? Neden adaletsizliklerin, eşitliksizliklerin hüküm sürdüğü boktan bir yerde boktan bir hayat yaşıyoruz? Tüm bunların cevabı düzen, medeniyet ve onların değer yargılarında gizli. İşte bu yüzden düzene, medeniyete, değer yargılarına düşmanız. İşte bu yüzden bu kirli dünyadan öğreniyoruz. Ve insanların cahilliği bizi karamsarlığa itiyor. Düzen, medeniyet, değer yargıları yıkılmalı ancak bu bile çözüm olmayacak çünkü doğanın güce dayalı kahpe kanunları onların yanında. İşte tam da bu yüzden çözüm denilen şey imkansız ve çözüm diye bir şey varsa o da YIKIM ile tüm bu saçmalıklara son vermektir. Ya da sadece durup insanların hırslarıyla dünyayı nasıl yokettiğini izlemektir.

Düzenin gerçeklerin üstünü örtme yollarından biri de basitleştirmektir. Dünya üzerinde dönen her türlü büyük ve kirli oyunlarını halkın

aydınlanmasını önlemek için olabilecek en basit şekilde insanlara sunarlar. Onlara göre yeryüzündeki her adaletsizlik, her olay basittir, olağandır, bir çoğu da tesadüftür. Ama aydınlanmış insanlar dünya denilen bok çukurunda dönen her oyunu iyi bilirler.

Güç ve iyilik birbirine zıt iki kavramdır. Güce sahip olan bir insan iyi olamaz, iyi bir insan ise güce sahip olamaz. Gücün yolu kötülüktür. Doğada güçlü olmak için, canlılar arasındaki anlamsız mücadele içerisinde kötü olmak gerekir. Doğa acımasızdır, güçlü olandan yanadır ve tıpkı yarattığı düzen gibi adaletsizdir. Bu mücadeleyi benimsemiş, hiçlik gerçeğini kavrayamamış tüm insanlık işte bu dayatmalarla şekillenmiş bir hayat içerisinde hür iradeden yoksun, dayatmalara karşı itaatkar ve kötüdür.

Hayat ve hatta evrene dair her şey sebep sonuç ilişkileri üzerine kuruludur ve tesadüf diye bir şey yoktur. Tesadüf, düzenin sahipleri tarafından onların yalanlarını, çevirdikleri oyunları örtmek için kullanılan bir palavradır. Bir diğeri de her şeyi "olağan" olarak göstermektir. Bir insan haksız yere ölür ise bu onlara göre ya tesadüftür ya da zaten olağan bir şeydir ki insanlar haklarını aramasın.

Bu düzenin değer yargıları tabii ki de bizim değer yargılarımız olamaz. Değersizlik, elbetteki bizim asıl düşüncemizdir. Çünkü tüm bu değer yargıları, güçlü sınıfın çıkarlarına hizmet eden ikiyüzlü uydurmalarıdır. Ayrıca bu bozuk düzenin temellerinin yarattığı değer yargılarıdır. Ve en önemlisi bu değer yargılarının yarattığı bu sahte medeniyet de bizim düşmanımızdır. Değer yargılarının yokolması kadar medeniyetin ve en başta düzenin de yıkılması bir o kadar önemlidir.

Güçlü olanın ayakta kaldığı doğa, yine güce ve sömürüye dayalı düzeni yaratıyor. Düzen kendi adi değer yargılarının hakim olduğu medeniyeti yaratıyor ve tüm bunlar insanların yaşamındaki her şeyi belirliyor. Tanrının ise bunlar umrunda değil, onun umrunda olan şeytanla mücadelesi ve insanlığı kendine bağlayarak egosunu nasıl tatmin edeceği. Tapmayanlara ise ebedi ateşi dayatıyor. Her şeyin dayatma olduğu yaşamda kendimiz olarak yaşamak istiyorsak tek çaremiz dayatmaları reddetmektir.

Yine ne yazık ki dediğimiz bir konu da insanlığın ezici çoğunluğunun güç sahiplerinin imparatorluklarını yıkmak yerine o imparatorluğa boyun

eğiyor ve g¼c sahibi olup bu adi imparatorlukta y¼ksek bir mevki edinmeye çalışıyorlar.

D¼nya tanrının acı bir şakası gibi. Bir şeyi ne kadar çok seversen senden o kadar uzaklaşır. Bir şeyi ne kadar çok istersen olması o kadar imkansızlaşır. Ne kadar iyi bir insansan o kadar ezilirsin ve k¼t¼ler daima bu adi d¼nyada kazanan olurlar. Keyif veren her şey zararlıdır. Ve daha niceleri insanları ıldırtmak için koyulmuş insanlara karşı kurallar silsilesi.

Doğa insanlar ¼zerindeki yarattığı etkinin tepkisi olarak yokediliyor. D¼zen yarattığı etkiye bağlı olarak "ter¼r" dediği eylemlerle karşı karşıya kalıyor. K¼t¼ insan denilenler d¼nyadan ve insanlıktan g¼rd¼ę¼ acı etkiye tepki g¼steriyor. O y¼zden suçlu arıyorsak ¼nce "etki" nedir ona bakmalıyız.

Kendini d¼nyaya kaptırmış, hırsla kapılmış insanlar ve onları bu yola iten doğa kanunları ve d¼zen. Ve t¼m bunların yarattığı bir medeniyet. İşte sonu doğayı, kendi yarattıkları medeniyeti ve insanlığı yok etmeye, yıkmaya doğru giden yol.

Zenginden alınıp fakire dağıtılan her şey adalet yolunda bir adımdır. S¼m¼renlere atılan bir tokattır. D¼zen sana bel altından vuruyorsa sen de d¼zene bel altından vuracaksın. Bir g¼n bankaların kasalarının içindeki paralarla beraber k¼l olacağını, sokakta evsizler yaşarken villalarda oturanların g¼steriřli ama içi boş saraylarının birer birer yıkılacağını biliyorum.

T¼m "ter¼r" adı verilen eylemlerin, dışarıdan bakınca bu sebepten işlenir mi denilen cinayetlerin, para için veya başka bir d¼zen değeri için çıkan kavgaların, işlenen cinayetlerin tek sorumlusu insanların psikolojisini bozan, haklarını gasp eden ve s¼m¼ren bu d¼zen ve medeniyettir.

Bir g¼n insanlığın yarattığı ve k¼lesi olduğu bu medeniyet, bu g¼steriřli ama sahte, değersiz ve anlamsız d¼nya yıkılacak. Ve bunu biz değil bizzat g¼z¼n¼ d¼nya ve g¼c hırsla b¼r¼m¼ř aptal insanlar gerçekleştirecek. Kendi yarattığı medeniyeti hırsları uğruna yok edecek.

Balta olan d¼zen kendisine sap arar. Sapını bulduğunda ise insanlara vurur. Bu y¼zden istenildiği gibi bir baltaya sap olmak değil baltanın kendisi olup d¼zene vurmak gerekir. Bunun yolu da her şeye karşı hiç olmaktır.

Demokrasi çoğunluğun diktatörlüğüdür, yalan. Demokrasi sayıları az olan güç sahiplerinin, çoğunluk olan sömürdüğü insanlar aracılığıyla kurduğu bir diktatörlüktür.

Herkesin bir safının olduğu dünyada demokrasi ancak ve ancak güçlü olanın diktatörlüğü olacaktır.

Doğa kanunlarının ve düzenin insanlığa, insanlığın birbirine karşı olduğu bir dünya nasıl anlamlı olabilir ki?

Kanıtın yokluğu yokluğun kanıtıdır. Kanıt yoksa gerçek de yok.

Düzene ayak uyduramıyorsan değiştir, düzen sana uysun.

İhtiyacımız olmayan şeyleri bu düzen bize ihtiyaç olarak gösteriyor. Onlarla büyütülüyoruz ve en sonunda ayrılmaz parçalarımız oluyor. Daha çok mülk edinmek için mücadele ediyor ve birbirimizi yiyoruz. Sonunda ise sahip olduklarımız bize sahip oluyor ve düzen istediğini alıyor, kendi elleriyle yarattığı köleler sayesinde güç kazanıp devamlılığını sağlıyor.

Kanunları ile, düzeni ile, değer yargıları ile meşru olmayan bir dünyada meşruiyetten söz edilemez. Güç istencinin yarattığı bu adaletsiz dünyada, adi ve anlamsız mücadele içerisinde iyilik, vicdan, ahlak ve diğer yalanlar yalnızca güçlü olanların çıkarlarına hizmet eden ikiyüzlü uydurmalarıdır. Doğa kanunları değişmedikçe veya insanlar aydınlanmadıkça, yalnızca bir hiç olmadıkça insanlık ve doğa için kurtuluş yoktur. Yıkım, meşru olmayan doğaya, onun düzenine ve medeniyetine karşı yapılacak tek şeydir.

İnsanlık ve Değer Yargıları Üzerine

Düşünen bir insan, kendi dünyasının sınırları içerisinde kendisini ve dünyasını çözümleyebilir ve bu evrensel değildir. Tüm dünya hatta evreni baz alırsak, bir insan hiçbir şey bilmez. Bu açıdan, mutlak ve evrensel gerçek yoktur.

Mesele haksız yere ölen veya acı çeken insanlara üzülmemek değildir. Mesele, tüm bunlara rağmen dünyanın düzenine karşı olmayan, aydınlanmayan ve kendi kaderlerini çizen insanları kaderlerine terk

etmektir.

İnsanlar görmezler, duymazlar, hissetmezler ama bir tanrının varlığına şüphesiz inanırlar. Görürler, duyarlar, hissederler ama dünyanın gerçeklerine asla inanmazlar. Böyle çelişkili ve aptal bir toplumda yaşıyoruz.

İyilik ve kötülük bir bütündür. Aslında herkes iyidir, gerekli koşullar oluşana kadar herkes birbirine iyi davranır. Ve aslında herkes kötüdür, hayat mücadelesi içerisinde gerekli koşullar oluştuğunda birbirinin rakibi olan ve güce tapan insanlık kötü yüzlerini gösterirler. Anlamsız hayat mücadelesi içerisinde hiçliği benimsememiş, gücün ve kötülüğün doğasındaki mücadele içerisinde yer alan herkes kötüdür, iyilik ise insanların içerisindeki kötülük ortaya çıkana kadar vardır.

İnsanların yarattığı iyilik kavramının içi boştur. Onların düşüncelerindeki iyilik, geri kalan her şey gibi güç istenci etrafında şekillenmiştir. Onların değer yargıları gücü ve kötüyü yücelten, güçsüzü yok sayan ve ezen, insanlığa dair geri kalan her şey gibi dayatmalar etrafında şekillenmiş değer yargılarıdır. Ve onların yarattığı ve benimsediği düzen, yine güç istenci etrafında şekillenmiş, adaletsiz bir sömürü düzenidir.

"En ateşli devrimciyi alın, ona mutlak iktidar verin. 1 yıl içerisinde çardan daha beter olacaktır." Bir insanın başka bir insan üzerinde otorite olması kabul edilemez bir durumken, güç istencinin etkisindeki insanlık için yönetmek hayat mücadelesi içerisinde bir kesimin başka bir kesime üstünlüğüdür. Otorite, güç istencinin ve mücadelenin sembolüdür, onun en üst noktasıdır. Güç istenci ile insanlık karşı konulamaz bir yönetme arzusuna kapılır ve onlar için yönetmek, güce sahip olmak ve doğadaki mücadele içerisinde hükmetmektir. Doğanın tüm dayatmaları gibi otorite de bir hiçin düşmanıdır.

Hayat mücadelesi içerisinde tüm insanlara taraflara ayrılmıştır. Her bir taraf, kendi mücadelesini kutsallaştırıp, kendi yaptıklarını meşru kabul ederken düşman kabul ettiği tarafları kötü ilan eder. Halbuki her bir tarafın temelinde dünyevi çıkarlar, hırs ve diğer taraflarla rekabet yatar. Tüm bağınazlıklardan, hırslardan ve kölelikten arınmak içinse yalnızca bir hiç olunmalıdır.

Varlık anlamsız bir ızdıraptır. Varlık yokken kötü olan hiçbir şey yoktu. Ne zamanki varolduk ve düşünmeye başladık, kötü olan her şey iyiyi yoketti.

Her şey değersizleştirildi, var olan herkes acı çekti. Varlığın anlamını sorgulamadan ve bilmeden herkes yanlışın ve kötünün peşinden gitti. Ve herkes kendi anlamsızlaştırdığı varlığı yoketme yolunda ilerliyor. Biz, varlığı sorgulayan ve farkındalığa sahip insanların aklındaki tek soru ise: "her şey böyle olacaksa, varlığın anlamı neydi?"

Devrim yapmak mı? Dünyayı yöneten güç odakları ve onlara bu gücü veren, her şeyden habersiz bir şekilde asalakça onların istediği gibi yaşayan insanların cefasını çekmek bize düşmez. İnsanlık kendi acı sonunu kendisi çiziyor. İnsanlığın hırsları, dünyaya olan bağlılığı, kurulu düzene göre yaşamaları ve bu yüzden birbirlerini katletmeleri, evreni yoketmeleri aydınlanmış bir nihilistin sorunu değildir. Çünkü o zaten hiçliği benimsemiş ve dünyadan, yaşamdan ve varlıktan umudunu bitirmiştir.

Zaman hayatın afyonudur. Hayat, bütün darbelerini indirdikten sonra zamanı kullanarak öğrendiğiniz gerçekleri, çektiğiniz acıları aklınızdan silmeyi ve sizi yeniden kendine bağlamayı ister. Ancak gerçeklerle yaşamak ve acı çekmek, yalanlara yeniden kanmaktan daha iyidir.

Sonsuzluk ve sonsuzluk arayışı bir aldanmadır ve mutluluk da dahil, sonsuz olmayan her şey bir yalandır. Her şey hiçlikten gelir ve hiçliğe gider ve bu hayat da tıpkı her şey gibi bir hiçtir. Ve bu dünya tüm güzel gerçekler için fazlasıyla kirlidir, onun doğası, düzeni ve medeniyeti tüm güzel gerçeklerin katilidir. Bu gerçeklerin ışığında varlık yalnızca anlamsız bir ızdırap, ebediyet ise yalnızca bir hayaldir.

İnsanlar belirli bir kalıba sığdırılmaz. Ancak belirli nedenlerin herkes için zorunlu sonuçları vardır ve doğa kanunlarının tüm insanlar üzerindeki etkisi aynıdır. Hür irade yoktur ve tüm hayat belirli dayatmaların etkisiyle şekillenmiş, belirli nedenselliklerle yönlendirilmiştir. Doğanın, düzenin ve diğer tüm dayatmaların etkisinden kurtulmak, zorunlu sonuçlara boyun eğmemek içinse her şeye karşı bir hiç olunmalıdır.

Mantıkla yaşamak, kurnazlık, çıkarıcılık ve itaatkarlıktır. Ancak hisler gerçektir. Hisler insanı asla yanıltmaz, olması gerekeni gösterir. Hislerinin peşinden gitmek, gerçeğin peşinden korkusuzca yürümektir. Hisler sizi doğruya yöneltir ve size kendiniz olarak yaşama fırsatını verir.

En iyi dostlar aslında usta birer yalancıdırlar. Hayat tüm canlılar için bir mücadeledir ve doğanın özü olan güç istenci ile doğanın itaatkar ve hür

iradeye sahip olmayan canlıları birbirleri ile her an rekabet içerisinde dirler. Dostlar, çıkarları için bir aradadırlar ve çıkar çatışması dostluk yalanına karşı herkesin bu mücadelede yalnız olduğu gerçeğini bu usta yalancılara tüm çıplaklığıyla sunar. Ancak ahlak, dostluk, iyilik gibi yalanlar, insanların birbirine tahammül etmesi için zorunlu olarak devam eder.

Dünyayı ele geçirmek, tüm insanlığı yönetmek isteyen şeytani ve asalak insanlar amacına ulaşamayacaklar. Onların tek yapabileceği hırslarına yenik düşüp yaşadıkları evreni yok etmek olacaktır. Güç onların elinde oldukça ve insanlar hiçbir şeyin farkına varmadan yaşadıkça dünya üzerinde yaşamın yok olması tek son olacaktır. Düşüncelerimizle aydınlatamadığımız insanlık, bizim söylediğimiz şekilde hırslarına yenilerek kendilerini ve dünyayı yok edeceklerdir.

Bilimi, felsefeyi, sanatı ve bunları yaratan düşünme gücünü dünya hırsı için, hükmetmek için kullandı insanlık. Kendi yarattığı değer yargılarını çıkarlarına göre şekillendirdi. Sömürüye dayalı düzeni yeryüzünde hakim kıldı. Sömürüye dayalı medeniyetler yarattı. Kendi kaderini kendisi çizdi ve şimdi büyük bir yıkıma doğru adım adım ilerliyor. Tüm bunları düşününce, düşünme yeteneğinin dünyaya ve insanlığa ne yararı olduğunu sorgulamak ve gereksizliğini kavramak ne acı!

Sembölü şeytan olan ve dünyayı yöneten bir grup insan, en büyük güçleri olan düzen aracılığıyla tüm insanlığa hükmetme sevdasında ilerliyorlar. İnsanlık ise onların istedikleri gibi, dünya hırsına kapılmış bir şekilde bencilliklerinin doruğunda olarak, yönetildiklerinin farkında olmadan birbirleriyle mücadele ediyorlar. Korkarım bu gidiş ne yönetenlere ne de kölelere güzel bir dünya getirmeyecek. Bu hırs dünyayı yok edecek ve bu yok oluşa kadar insanlığı süründürecek.

Dünyayı yönetenler dahil tüm büyük güç sahiplerinden en küçüklerine kadar herkes doğası gereği güçlerini göstermek isterler. İnsanlığa ben güçlüyüm mesajı vermek isterler. Yönetmekten, sömürmekten daha cazip olan bir şey varsa o da güçlü olduğunu herkese gösterebilmektir. Bu özellik en gizemli ve güçlü örgütlerin de içine düştüğü bir zaaftır.

Eğer yeryüzündeki tüm yalanları açığa çıkarmak istiyorsak gizli olan her şeyi açıkça ve korkmadan konuşabilmeli, sır adı altında gizlenen yalanları bir bir ortaya çıkarmalıyız. Hiçbir "sır" kalmamalı ve tüm gerçekler açıkça konuşulmalı. Ancak bu şekilde yalanlar ve kirli işler ortaya çıkarılabilir,

tüm bunların arkasında insanlığın var olduğu ve dünyanın sanıldığı kadar gizemli ve karmaşık bir yer olmadığı anlaşılır.

Nedir yaşam? Dayatmaların etrafında şekillenmiş, düzenin devamını sağlamak ve tanrının egosunu tatmin etmek için kölelikle geçirilmiş bir saçmalık mı? Sonucunda kaybetme ve ölüm korkusuyla geçmiş, kölelikle heba olmuş bir ömür. Yaşam size kalsın hiçlik ve özgürlük bana.

İnsanların tamamı korkaktır. Tanrının ve düzenin dayatmalarını kabul eder ve hayatlarını ona göre şekillendirirler. Bunun sonucunda da kaybetmek ve ölümden korkarlar. Başkalarının belirlediği bir yaşamı yaşar ve ölürlər. Benliklerine ve özgürlüklerine asla kavuşamaz, sıradan ve korkak bir insan olmaktan öteye gidemezler.

Gerçekçi ol, imkansızı isteme ki üzülmeysin.

Öfke tüm korkularınızı bitirir, size korkusuzca sorgulamanın yolunu açar ve eğer doğru yöne yönlendirebilerseniz -evet tek yapmanız gereken bu öfke sizin için bir nimettir.

İyilik, vicdan, ahlak, namus, gibi kavramlar. Tüm bunlar başkalarının kullandığı zaaflardır. Gerçek olan şu ki, doğanın vicdanı yoktur. Ve tabii ki de gözünü dünya hırsı bürümüş insanlığın...

Umut en son kötülüktür çünkü işkenceyi uzatır. Dünyaya dair umut beslemek, amaç edinmek insana yalnızca işkence çektirir. Tüm umudunu kaybetmek özgürlüktür. Ancak her şeyimizi kaybettikten sonra özgür kalabiliriz ve hayatlarımız için bir şeyler yapabiliriz.

İnsanlık için güzel bir gelecek yoktur ve asla da olmayacaktır. İnsanın hırsları daima doğadaki güçlü olma hırsıyla beslenecek ve bir gün insanlık kendi kurduğu medeniyeti ve içinde yaşadığı doğayı yok edecektir. Bu açıdan, anarko nihilizmin zaferi mutlaktır. Ancak yıkım daha güzel bir dünya getirmeyecektir, yıkımın tek getirisi işkenceyi bitirmek olacaktır.

Öyleyse yapmamız gereken nedir? Sahip olduklarına köle olan, birbirini ve doğayı yok eden insanlığı kaderine terk edip kabuğuna çekilmek yani kendini çürümeye terketmek mi? Hayır, bir nihilistin yapması gereken bireysel öfkesi adına insanlığı kirleten medeniyeti ve kendisine karşı olan her şeyi yıkmaktır.

Hayal kurmak güzeldir. Ben de bazen medeniyetin ve düzenin yıkıldığı, sınırların kalktığı, tüm ayrımların bittiği, savaşların ve her türlü çatışmanın son bulduğu tek değeri sevgi olan bir dünya hayal ediyorum. Ancak böyle bir dünyada bir amaç edinmek dünyayı hiç tanımamak demektir ki gençken herkes bu hataya düşer ve ilerleyen yaşlarında hayalleri ile bugününe baktığında gerçeği anlar.

Dış görünüşe, ekonomik gücüne, makamına göre insanlara değer veren, saygı gösteren ancak fakir, çirkin veya engelli insanları hor görenlerin yarattığı "değer" kavramı temelden çürük bir kavramdır. Asıl değersizlik bu saçma değer kavramlarıdır. Nihilizm işte bu değer kavramlarının yıkılmasıdır.

Saygı ve sevgi hakedenindir. Aynı ülkede yaşıyoruz diye bir başkasını sevmek veya büyük diye bir başkasına saygı duymak zorunda değiliz. Aksi takdirde daima kullanılırız.

Her insanın içinde kötülük gizlidir. Her insan bencildir çünkü dünya hırsına sahiptir. Ne kadar yakın da olsanız, hep iyi de davranmanız çıkarınız çatıştığında tüm bunlar unutulur ve yerini çıkar çatışması alır. İnsanın içindeki kötülük o zaman ortaya çıkar. Yalnızca dünya hırsı olmayan bir insan kötülükten uzak kalabilir.

Ne kadar iyiyse o kadar ezilirsiniz. Ne kadar severseniz o kişi sizden o kadar uzaklaşır. Ne kadar hayal kurarsanız, beklenti içinde olursanız ve umut beslerseniz o kadar üzülürsünüz. Dünya tüm bu güzelliklerin yaşanması için fazlasıyla kötü ve adaletsiz.

Çocukken gerçekten güzel bir hayatımız olacağına dair kandırıldık. Hayaller kurduk, mücadele ettik. Ancak büyüdükçe hayat kendini öyle bir tanıttı ki bu dünyanın yalnızca bir cehennem olduğunu, saf hayallerin, adaletin, umudun, mutluluğun yalnızca bir ütopya olduğunu kavradık. Boyun eğenler köle olmaya devam etti. Ancak biz aydınlandık, sadece bir ütopya olan hayallerimizi asla bırakmadık ve her şeye karşı yalnızca bir hiç olduk!

İnsanlık tarihi başladığından beri kötülük bu dünyadan hiç eksik olmadı. İnsanlık sahip olduğu düşünme gücünü ölüm gerçeğine rağmen hırsları için, dünyaya hakim olmak ve en güçlü olmak için kötüye kullandı. Dünyevi hırsları uğruna her şeyi yaptı. Kibri ve egosu o kadar büyüktü ki ölümsüz olma hırsına kapıldı, ölümsüzlük masalları yazdı. Ancak insanlık

son yüzyılda en kötü dönemine girdi. Gücü ve hırsları doruk noktasına ulaştı. Artık şundan eminiz ki, nihilizmin belirttiği acı son hiç olmadığı kadar yakın.

Bazı insanlar her şeyin farkında olduğunu düşünüp güzel bir dünya için çabalamaya devam ediyor. Ancak şu bir gerçek ki, insanlık hiçbir zaman aydınlanmayacak ve bu dünya hiçbir zaman güzel bir yer olmayacak. En başta güç istencine dayalı doğa kanunları ve daha sonra insanlığın kurduğu bu düzen ve medeniyet buna asla izin vermeyecek. Bu yüzden biz her şeyin farkındayız ve hiçbir şey yapmıyoruz.

Köle olduklarının farkında olmayan düzen köleleri özgürlüğü hiçbir zaman anlayamaz.

Nasıl da coşkuyla kutluyorlar köle olmayı. Nasıl da mutlular düzenin cahil köleleri. Her gün yanı başlarında insanlar haksız yere ölerken veya haksız bir yaşam sürerlerken bir gün kendilerinin de aynı sonu yaşayacaklarını düşünmeden düzene itaat etmeye devam ediyorlar. Yaşama izni karşılığında bu adi düzene ömür boyu kölelik ediyorlar ve aslında bu alışverişten hiçbirinin haberi yok! Halbuki mutluluk aslında ne kadar kolaymış, yeter ki bir beyniniz olmasın!

Dünyadan medet umarsan ve mutlu olacağını sanarsan üzülürsün, hayallerin yıkılır. Güzel bir dünya yalanlarına kanarsan dünya sana kendini tanıttığında yıkılırsın. İnsanlara güvenirsen, pişman edilirsin. İyilikten, dürüstlükten yanaysan daima sürünürsün. Seni kollayan bir tanrıya ve onun adına yazılan yalanlara kanarsan, gerçekleri farkettiğinde isyan edersin. Düzenin istediği gibi yaşar, onların değer yargılarına inanırsan ömrünü yalnızca bir köle olarak geçirirsin. Gerçek şudur ki, adaletsiz ve düzeni bozuk bu dünyada her şeyden arınarak yalnızca bir hiç olunmalıdır.

Hastanede ihmal yüzünden çocuğu ölen baba, asker darbesinde babası öldürülen çocuk, devletin kirli işlerine uymadığı için işten çıkarılan memur, çocuğuna içirecek süt bulamayan anne, sokakta yaşayan kimsenin yüzüne bakmadığı ve hor görülen adam, annesi babası ölen ve yurttan işkence gören çocuk ve daha niceleri. İşte devlete karşı savaşan teröristler.

Düşmanımın düşmanı rakibimdir. Kendi düşünceleri adına bir başkasının benim düşmanımı yenmesi benim de mağlubiyetimdir.

Bazı şeyler dünyanın yörüngesi 10 santim oynasa bile 1 santim dahi olsa bize yaklaşıyor. Olmadığı zaman asla olmuyor. Geriye kalan ise bitmeyen, dayanılmaz acı, ister tanrı ister insan olsun asla uzanmayan yardım eli, bitmeyen çaresizlik ve dünya cehennemini tatmak. Çaresizlik ise insanı yer bitirir, hesap sormak istersiniz ama hesap soracak kimseniz olmaz, bir şeyler yapmak istersiniz ama eliniz bağlıdır. Tüyleri yolunmuş tavuk gibi oraya buraya koşarsınız ama çareniz olmaz. Dünyaya da adaletine de geriye kalan her şeye de lanet edersiniz ancak hiçbir şey asla çözülmez. Ancak ölüm çaresizliği bitirebilir, kendisi bir başka çaresizlik olsa da.

Geçmiş denilen şey asla geçmemiştir. Etkisi azalsa da daimidir, asla unutulmaz. Bazı anlar ve yaşananlar vardır ki hayatınızı tamamen değiştirir. İşte o yaşananlar geçmiş değil bugünlerinizdir, yaşadığınız her andır.

Hayal kurmak mı? Boşversenize, düzen zaten bizim yerimize hayal kurmuş! Doğa zaten herkese rolünü vermiş! Şimdi bize düşen tüm bunlara itaat etmek mi? Hayır, tüm dayatmalara koskocaman bir hayır!

Bazı şeyler dünyanın yörüngesi 10 santim oynasa bile 1 santim dahi olsa bize yaklaşıyor. Olmadığı zaman asla olmuyor. Geriye kalan ise bitmeyen, dayanılmaz acı, ister tanrı ister insan olsun asla uzanmayan yardım eli, bitmeyen çaresizlik ve dünya cehennemini tatmak. Çaresizlik ise insanı yer bitirir, hesap sormak istersiniz ama hesap soracak kimseniz olmaz, bir şeyler yapmak istersiniz ama eliniz bağlıdır. Tüyleri yolunmuş tavuk gibi oraya buraya koşarsınız ama çareniz olmaz. Dünyaya da adaletine de geriye kalan her şeye de lanet edersiniz ancak hiçbir şey asla çözülmez. Ancak ölüm çaresizliği bitirebilir, kendisi bir başka çaresizlik olsa da.

Tüm bu savaşların, acıların sorumlusu insanlığın dayatmalara boyun eğmesi ve hırslarıdır. Dünya hırsı insanı içten içe yer bitirir, düşünmesini engeller, yapmayacağı şeyleri yaptırır, hırs peşinde daha güzel bir yaşam ararken hayatını mahveder ve tüm bu yaptıklarının sonucunda da diğer insanlara düşman eder. Ancak bir hiçin ne bir hırsı ne de bir amacı vardır.

Adalet gökten inmez, beklemeyele gelmez. Eğer adalet isteniyorsa bunun için savaşılmalıdır. Hem de adaletsizliklerin kaynağı olan alçaklar kadar cesur olarak. Belki de her insan kendi hakkını ölümüne savunursa

dünyadaki tüm adaletsizlikler son bulur. Ama insanlık bana bu konuda hiç ümit vermiyor. Onlar çoktan yenilgiyi kabullenmiş, öte dünya masallarına kendini bırakmış bile.

Ne gariptir ki ahlaktan, saygıdan, terbiyeden bahseden ve bunları yüce değerler olarak gösteren insanlık bu tanıma uyan "efendi" insanların bu zaafalarını kullanmaktan, onları ezilmiş ilan etmekten çekinmez. Tüm bunların yalnızca güç sahipleri tarafından kullanılan zaafolar olduğunu kanıtlayarak kendi yalanlarını ortaya çıkarırlar.

Gerçeklere engel olmayıp üstünü yalanla örtmeye çalışmak acizliktir. Bir de olmayan yaşamları anlatanlar vardır ki onlar dünyada umduğunu bulamayan ancak dünyadan umudunu kesmeyip kendini tatmin etmeye çalışanlardır. Aydınlanmak istemezler ve başarısız ve basit düzen adamları olmaya devam ederler. Aydınlanmış bir kimse ise gerçekleri bilen ve yalan söylemeye ihtiyaç duymayandır.

Mutluluk ile cahillik doğru orantılıdır. Bilgi arttıkça mutluluk da aynı oranda düşer. Kimileri cahil ve mutludur, hayatını yaşar. Kimileri ise düşünür, sorgular, öğrenir, aydınlanır ama mutluluk onlara çok uzaktır. İkisi arasında bir tercih yapılacaksa, cahil ama mutlu olmaktansa bilgili ama mutsuz ancak dünyaya iz bırakan biri olmayı tercih ederim.

Kavga aciz ve cahil insanların işidir. Onların hayatlarına kattıkları anlamdır. Güç istenci neticesinde, düzenin diğer büyük güçlerinden birine sahip olamayan alt kesim insanların kendini tatmin etme yöntemidir. Dünya üzerindeki hiçbir düşünce kavga edecek kadar değerli değildir.

Çaresizlik ne büyük acıdır. Çözüm bulamamak, ölememek, hiçbir şey yapamadan öylece kalmak. Tüm bunlardan en acısı da bunların getirdiği ruhsal acıdır. Çaresizlik, diğer tüm acılar kadar insan için büyük bir acıdır.

Erkekler güç peşinde koşar kadınlar ise güçlü erkeğin peşinde. Kısacası tüm insanlık, doğa kanunlarının dayatmasıyla daima güç peşinde koşar. Para gücü, güzellik, bilek gücü ve daha nice düzen değerlerinin gücü peşinde koşan asalak insanlıktan öğreniyorum.

Dünya hayatına sıkı sıkıya bağlı olanlar ona ulaşamayanlardır. Çünkü bir insan ancak ulaşamadığı şeylere saplantılı bir istek duyar. Bu insanların acı tarafı ise dünya yaşamında mutluluğa ulaşamayacaklarını

bilmemeleridir. Ancak hiç olanlar dünyadan medet ummaz ve özgürlük kavramının gerçek anlamını dibine kadar yaşarlar.

Bugününüzden memnunsanız, sebebi geçmişteki düşünceleriniz ve yaptıklarınızdır. Bugününüzden memnun değilseniz, sebebi yine geçmişteki düşünceleriniz ve yaptıklarınızdır. Bu durumda yapılması gereken öfkelenmek, sorgulamak, değişmek ve tam bir aydınlanma yaşamaktır. Kendi düşüncelerini, kendi değerlerini, amaçlarını yaratmak ve önceki tüm düşüncelere ve savunucularına karşı nefret duymaktır.

Adalet, tüm anlaşmazlıkları bitirecek, varolması gerekli olan en önemli olgu. Ancak ne yazık ki güç istenci peşinde koşan insanlık içerisinde güçlü olanlar kendi diktatörlüklerini kurdular, kendi kurallarını koydular, kendi çizdikleri yolda herkesin ilerlemesini istediler. Ne yazık ki adalet, sadece adı var olan bir hayal. Ne tanrının yeryüzünde adaleti var ne de adalet nutukları atan egemenlerin.

Bazı anlarda ramak kalır yaşamı sevmenize. Bazen küçük ama sizi hayata bağlayan bir mutluluk bazen de her şeyin sona ermesine sebep olacak bir olay. Ancak gerçekleri bilen, aydınlanmış bir insansanız asla yaşamı sevemezsiniz. Yaşamı sevenler ve mutlu olanlar ancak ve ancak cahillerdir.

Keyif alıyorsan yaşa, keyif alabildiğin şekilde. Kendi değer yargılarını yarat, kendi dünyanı, kendi kurallarını ve kendi düşüncelerini. Yalnızca kendin için yaşa. Tüm bunlar zor değil, tüm dayatmaları reddetmek senin elinde. Ancak bunları başaramıyorsan ya dayatmalara boyun eğeceksin ya da tüm dayatmaların kaynağı olan doğa, düzen ve onun medeniyetine karşı yıkım için savaşacaksın.

Bazen küçük mutluluklar yaşama bir anlam katar, insanı yaşama bağlar ancak ne yazık ki bu uzun sürmez. Doğa ve düzen size yeniden sıkıntılar sunmaya ve mücadele etmenizi istemeye devam eder.

Sanırım aydınlanmamış insanlarla tek ortak düşüncemiz herkesin hata yapabileceği ve hatalardan ders çıkarılmasının, değişimin gerekliliğidir. Ancak ne yazık ki böyle düşünen insanlık değişmek şöyle dursun hatalara karşı yine düzenin verdiği akla göre davranıyor ve hiçbir zaman hata yapmaktan kurtulamıyor.

Güven, sevgiden daha önemlidir. Ancak ne yazık ki insanlığın varolduğu

ilk günden beri güven asla varolmadı. Doğanın güç istenci yaratması, insanlığın buna boyun eğmesi, doğaya itaat etmeleri ve hırsları insanların birbirine güvenmesini engelledi. Oysa ki yalnızca hiç olanlar hırslardan, bağımlılıklardan uzaktır, onlar için güven duygusu gereksizdir çünkü güvensizlik duyabilecekleri hiçbir mesele yoktur.

Bir kere geldiğimiz yaşamda bizden istenilen çalışmak, düzenin devam etmesini sağlamak, nüfusun artmasına yardım etmek, düzenin değerlerini değerlerimiz olarak kabul ederek yaşamak ve kuralların dışına asla çıkmamak. Basit insanların basit yaşamları. Tüm baskı ve dayatmalar, değer yargıları düzen tarafından belirlenmiştir. Bir şeyler yapmak istiyorsak bu kurulu düzene karşı olabilecek en büyük yıkımı yapmalıyız.

Nasıl ki hiç olanlar farklı suretlerde oluyorsa düzen adamları da yüzlerinde farklı maskeler taşıyor. O maskeler kalktığında ise tüm düzen adamlarının ortak noktası olan, düzenin devam etmesine hizmet etmek, düzenin değerleriyle yaşamak, dayattığı amaçları amaç edinmek kalıyor. Maskeli, farklı suretler ancak temel noktasında her şeyiyle ayn olan düzen adamları.

Öfke eşi bulunmaz bir nimettir. Tüm korkulardan, bağımlılıklardan arındırır. Sorgulamanın ve değişimin başlatıcısı ve en önemli sebebidir. Öfke aydınlanmadır, hesap sormadır, değişimdir. Ancak düzen doğal olarak öfkeyi de öfkelenenleri de sevmez, itaatkarları sever. İnsanlara da öfkenin kötü bir şey olduğunu öğütler. Onlar ne derse desin, öfke bir nimettir!

Bana dokunmayan yılan ne yaparsa yapsın. Herkes kendine dokunan yılanla mücadele etmiyorsa mücadele etmek bize mi düşer? Herkes sorgulamayıp, düşünmeyip, gelişmeyip kendini güçsüz konumda bırakarak yılanlara yem ediyorsa bu bizim sorunumuz mudur?

Kendinden istenildiği gibi, bütün gün çalış, para, mal mülk peşinde koş, evlen, çocuk yap ve hayatını düzenin devam etmesi uğruna heba et. Sonunda sahip olduklarının esiri ol, yıpran ve yorgun düş. İşte bu yüzden dünya ve mutluluk birbirine uzak iki kavramdır ve gerçekten özgür olmak için, yaşamak için yalnızca bir hiç olunmalıdır.

Hayat küçük mutluluklar ve büyük acılar silsilesidir. Zorluklar, kayıplar, daima mücadele sonunda ele geçen ise bir hiç. O halde hayat anlamsızlıklar bütünüdür, bir hiçtir.

Namussuzlar kadar cesur olunması gereken bir dünyada korkularından namussuzlaşan aciz insanlardan öğreniyorum.

Tabular, önyargılar, dogmatik inançlar, kutsallar, bağımlılıklar sorgulamanın, düşünmenin, gelişmenin önünde bir engel olmakla beraber gerileme ve geri kalma sebebidir.

İdeolojiler, her ne vaadederse etsin, bir kesimin başka bir kesime olan hakimiyetini ve tüm insanlığın kendi ideolojilerinin bayrağı altında toplanmasını savunurlar. Her ideoloji, bu anlamsız dünyada insanlar arası savaşın birer safıdır ve tüm savaşların ana kaynağıdır. Dünya üzerine kurulmuş her ideolojik düşünce, insanı sınırladılan ve özünden koparan, dünya hırsına dayalı insan ürünleridir.

Milliyetçilik ve din türevi bağnazlıklar en büyük ruh hastalıklarıdır. Milyarlarca insanı peşinden sürükleyen bağnazlık, yeryüzünde insanı insana düşman eden, yönetenlere yani insanların cellatlarına kayıtsız şartsız bağlayan, insanı öz ve özgür olmaktan çıkarıp köle haline getiren ağır bir ruh hastalığıdır. İnsan özüne dönmek ve bağnazlıklarından kurtulmak istiyorsa, yalnızca bir hiç olmalıdır.

Kimse bize yaşamak isteyip istemediğimizi sormadı, kimse için veya kimsenin sayesinde de yaşamıyoruz. O halde kimse bize nasıl yaşamamız gerektiğini söyleyemez.

Fakir bir insanı hor gören, saygı göstermeyen insanlık bize saygıdan bahsetmesin. Güçlünün güçsüzü ezdiği, katlettiği dünyada kimse bize ahlaktan, insan olmaktan, adaletten ve demokrasiden bahsetmesin. Bunlar yalnızca güç sahibi olanların kullandığı ikiyüzlü uydurmalarıdır. Dünyada değer verilen her şey onların menfaatinin seçtiği şeylerdir. Bu yüzden saygısız, ahlaksız, hiçbir değer yargısını asla kabul etmeyiz.

İnsanlar kendilerinden istenilen şeylerin peşinde koşup bu amaçlara koşullanıyorlar, gerçekten bunları istediklerine inanıyorlar. Gelin görün ki dünyada küçük mutluluklar ve büyük acılar yaşayan insanlardan başka bir şey yok. Ne zengin ne fakir hayat buhranından kurtulabilmiş değil. İstediklerini yapacak kadar özgür değiller çünkü kaybedecek şeyleri var. Gerçek yaşam tüm dayatmaları reddetmek, hiç ve özgür olmaktır.

Hayatın amacı nedir? Düzenin bizden istediği şeyleri yapmak mı? Hayatta

kalmak için mücadele etmek mi? Bir tanrıya kulluk edip cennete gitmek mi? Sonunda elimize geçen koskocaman bir hiç ve yıpranmış bir beden. Boşversenize, ne düzenin ne doğanın ne de tanrının dayatmaları bizim istediğimiz şeyler değil. O halde tüm bu dayatmalar reddedilmelidir, onların değerleri, yasaları hiçe sayılmalıdır. Kendimiz olabilmek için kendi amacımızı, kendi yasalarımızı koymalıyız. Her şeye karşı bir HİÇ olmalıyız.

Baskı anarşi doğurur. Boyun eğmeyen insanlar daima diktatörlere, özgürlüğünü kısıtlamak isteyenlere gereken dersi vermiştir ve vermeye devam edecektir. Ancak yüzyıllardır din ve milliyetçilik insanların boyun eğmesini sağlamıştır. Gerçek özgürlüğü ise daima hiç olanlar savunmuştur. Herhangi bir düşüncenin safında olanlar ise kendi düşünceleri adına baskıyı savunmuştur.

Geçim derdinden başka sıkıntın varsa insanlar bunu önemsemez. Ne derdin var ki, çocuk mu bakıyorsun geçim derdin mi var? derler. Her şey para olduğu için onlara göre insanın başka sıkıntısı olamaz.

Her şeyden nefret edemezsiniz, eğer her şeyden nefret ettiğinizi düşünüyorsanız bilin ki sizi böyle düşündüren değer verdiğiniz bir şeyler vardır.

Bazıları düşünmeden, sorgulamadan yüzeysel bir yaşam sürerler ve hayat yaşadıklarını sanarlar. Bazıları ise düşünürler, sorgularlar, gerçekleri bilirler ama mutlu olamazlar. İşte gerçek hayatı yaşayanlar onlardır.

İnsanlar doğayı sevdiklerini iddia ederler. Eğer gerçekten doğayı sevseler yazın sıcağın kışın soğuktan ve yağıştan şikayet etmez, kendilerini binalara hapsederek doğadan soyutlanmazlardı.

Bu medeniyet yıkılacak, insanlık yok olacak. Bunu siz başaracaksınız.

Yaşamak için öl.

Senden istenileni yapmak mesele değil. Mesele istenilmeyeni, yadırganılanı yapmaktır.

Yaşamı sevmek yaşamak değildir. Asıl yaşam, yaşamı sevmeyip yaşamayı bilenlerindir.

Ölüm, her şeyin bir hiç olduğunu gösterip her canlıyı bir gün aydınlatan bir ışıktır.

Hayat öyle kahpedir ki mutluluğu gösterir ama asla vermez. Sürekli mutluluğun peşinden gitmemizi ister ve her istediğini yaptırır ancak sonunda mutlu bir insan değil bitkin bir köle kalır ortada.

Her insan ayrı bir dünya, ayrı bir roman. Ancak ne yazık ki insanların büyük çoğunluğu birbirinden pek de bir farkı olmayan, düzenin kurallarının yazdığı bir roman. Farklı maskeler altındaki aynı yüzler, aynı basit yaşamlar.

Her insan dünyada birer nokta, dünya ise evrende yalnızca bir nokta. Dünyada binlerce canlı çeşidinden yalnızca biriyiz. Evrende de muhtemelen milyonlarca canlı çeşidinden biriyiz. Ancak insanlar kendilerini en özel ve en üstün canlı kabul ediyor, tanrının evreni kendileri için yarattığını, çok özel şeyler vaadettiğini ve tek derdinin kendileri olduğunu düşünüyor. Ancak maalesef insanların anlamadığı şey yalnızca bir nokta olduklarıdır.

Varlığınızdan, dünyadan ve hayattan hiçbir beklentiniz olmasın. Çünkü böyle bir dünyada beklenti içinde olmak ancak üzüntü verir. Canınızın istediğini yapın, sonunu düşünmeyin çünkü bir gün elbet öleceğiz. Her şeyden önce bir gün öleceğimizi kabullenmek, tüm umudumuzu kaybetmek bizi özgür kılar. Bu dünyada kendimiz olarak yaşamamanın tek yolu budur.

Bir düzen adamının gözünde, kendisi gibi düşünmeyen herkesin ya beyni yıkanmıştır ya da boş insandır. Halbuki kendisi boş insanların en üstünüdür ve onun içindeki boşluğu dolduran her şey düzenin belirlediği şeylerdir.

Var ile yok arasındaki çizgi düşünemeyeceğiniz kadar incedir. Bir varsın bir saniye sonra yoksun.

Kendi aralarında bütünlük sağlayamayan, birbirlerine faşist, oportünist, revizyonist, ulusalcı diyen daha birbirlerine düşman olan devrimci güruhtan devrim beklemeyin. Zaten bu ülkenin insanların aydınlanmaya niyeti yok. Yaşasın anarko nihilist yıkım!

Tanrı ve Din Üzerine

Dua belki de insanların en büyük yanılgılarından biridir. Her şeyin sebep sonuç ilişkisine göre şekillendiği dünyada bir ilahi güçten yardım bekler ve boş yere kendilerini umutlandırır. Ancak ne yazık ki o ilahi güç asla onların dünyalarına elini uzatmaz.

Bana tapın, beni övün, haksızlığa uğrama pahasına iyi olun, her türlü adaletsizliğe, acıya sabredin, dua edin kabul olmayınca ahireti bekleyin, sizin çektiğiniz acıları sadece izleyerek sizi sınavacağım. Bana tapmazsanız iyi bir insan da olsanız sizi ateşe atacağım. Sizi seviyorum ancak bana taparsanız. Ben en büyük diktatör ve tüccarım, dünya hayatınızı elinizden alıp size hurilerle dolu bir cennet vaadediyorum! İşte dinlerin tanrısı budur.

İlahi dinlere göre tanrı, kendine bakarak insanlığı yaratmış. O halde insanlık asla boyun eğmeyen bir varlıktır. Kendini yaratan varlığa da boyun eğemez çünkü kendinde tanrı tüyü vardır. O zaman otorite kabul eden, gökte bir varlık olduğuna inanıp tapanlar insan olamaz.

Dünyevi aşklar sahtedir derler. Gelin bir de tanrının sevgisine bakın. Onur duygusunu, öcalma susamışlığını alt edememiş ve her şeye kadir bir tanrı duygusu saklı kalmak koşuluyla sevgi. Tanrının aşıklardan ders alması gerek. Çünkü onların sevgisi sebepsiz ve onur tanımazdır.

Şu bir gerçek ki, en dindar sayılan insanlar bir araya getirilip tanrıya dua etseler duaları kabul olmayacaktır. Ancak bunu da türlü bahanelerle görmezden gelirler. Dünyada yalnız oldukları gerçeğini görmezden gelip, ilahi bir güce sığındıklarını sanarak kendilerini avuturlar. Bu şekilde dünyadaki adaletsizliklere de boyun eğdirilip ilahi güçten yardım beklerler ancak o yardım hiç gelmez.

Din insanların kafasındaki soru işaretlerine egolarını tatmin edici cevaplar verir. Ne yazık ki kafasında soru işareti kalmayan insan, insan olamaz.

Bana tap, her şeye amenna de cennete gideceksin, bu senin için. Eğer bana tapmazsan istersen dünyanın en iyi insanı ol, cehenneme gideceksin. Ve ben seni seviyorum, ama bana tapmazsan seni ateşli kazığa oturtacağım. Bencillik, kendini beğenmişlik. Acaba bu tanrının insandan ne farkı vardır?

Aslında insanlığın tek suçu var o da güçlü olmaya dayalı doğa kanunlarına ve düzene kendini kaptırmaktır. Doğa ve onu yaratan tanrı bu yıkımı bizzat kendisi istedi. Ve bu yüzden de doğa yok ediliyor ve tanrı öldü, o artık kimsenin umrunda değil. Ve görüyoruz ki aslında hiçbir şeye gücü yetmeyen, yarattıklarına hakim olamayan aciz bir tanrı var.

Doğanın en acımasız koşullarıyla mücadele eden, güçlü hayvanların pençeleri arasında ölen hayvanları ölünce yok eden ancak kendini koruyabilecek zekası olan insanlara ebedi yaşam vaadeden bir tanrı. Hem de düşünebilme yeteneği verdiği için. İnsanların narsistliği yanında ilahi dinlerin uydurma tanrısının narsistliği bir hiç.

İlahi dinlere göre tanrı, kendine bakarak insanlığı yaratmış. O halde insanlık asla boyun eğmeyen bir varlıktır. Kendini yaratan varlığa da boyun eğemez çünkü kendinde tanrı tüyü vardır. O zaman otorite kabul eden, gökte bir varlık olduğuna inanıp tapanlar insan olamaz.

Bana tapın, bu sizin için. Eğer bana tapmazsanız sizi yakacağım. Kendi yarattıklarını korkutarak kendisini sevmeye zorlayan ve ancak kendine tapanları seven, onları bile dünyada yüzüstü bırakan aciz bir tanrı eğer gerçekten varsa onu yoketmeliyiz.

Tanrı, sonsuz güç sahibi, evrenin yaratıcısı. Ancak yarattıklarına hakim olmaktan aciz, dünya gibi bir facianın yaratıcısı aynı zamanda da bencillerin en büyüğü.

İster tanrı olsun ister sanrı ikisi de hiçbir düşmanıdır.

Dinler ister tanrı sözü olsun ister uydurma olsun, din zararlı tanrı yararsız cennet ise nihiliste hitap etmeyen bir yerdir.

Din mucizevidir ve bir afyon değildir. Ezilen ve sömürülen insanlardan celladına şükreden ve itaat eden köleler yaratır. İnsanları doğanın gerçekleriyle değil metafiziğin masallarıyla yaşadığı farklı bir boyuta taşır. En güçlü uyuşturucu bile insanlık üzerinde bu kadar etkili olamaz.

Aşk Üzerine

Aşktır insanı anarşiyle tanıştıran ve aşktır yine insana boyun eğdiren.

Aşk, beden ile ruh olmaktır. Cenneti onda bulmak, varlığını varlığın bilmek, sonsuz hiçlik içerisinde tanrısal duygularla var olmaktır. Aşk, farklı bir dünya, yaşam denen kâbus içerisindeki tek güzel rüyadır.

Aşk tanrıyı kıskandıracak türden güzel bir duygudur. Koşulsuz bağlılık, mutluluk, hayatını bir insana adamak ve uğrunda her şeyi yapabilecek olmak. Ancak ne yazık ki bu dünya aşk için de fazlasıyla kirli. Yine de bu **dünyada yaşanacak bir şey varsa o da en saf haliyle aşktır**. Her ne kadar değeri bilinmeyecek ve muhtemelen tek taraflı olacak olsa da...

Aşk yeryüzündeki en asil duygudur. Hiçbir şey beklemeden, karşılıksız, nedensiz sevmek ve bağlanmak, yaşadığı duygularla insan olduğunu hatırlamak, dünyadan alınabilecek en büyük hazzı almak. Ancak ne yazık ki bu adi düzen aşkı da kendi değer yargıları olan paraya, mala mülke indirgedi. Aşkı da diğer her şey gibi kirletti. İşte nihilizmin reddettiği değerler, düzenin kirletip kendi tekeline aldığı saçma değerlerdir.

Nihilizm ve Hiçlik Üzerine

Bedeni işkenceyle ruhu gerçeklerle yıkmalı. Yalnızca bir hiç olmalı.

Kendini yıkmak, dibe vurmak, hiçlik ve özgürlük. İşte tüm soruların cevabı. İşte gerçek yaşam.

Eğer insan olmak yeryüzünün en kibirli ve bencil canlısı olmaksızın, güç ve dünya hırsı peşinde koşmaksızın, çıkarları uğruna zulmetmekse, farklı olana tahammül edememekse, itaat etmekse insanlığın kanını emenlere ve sessiz kalmaksızın adaletsizliklere, insanlık size kalsın, biz insan değiliz. Bizler yalnızca birer hiçiz!

Bir nihilist dünyaya, yaşama ve varlığa sırt çevirmiştir. Her şeyin yalnızca bir hiç olduğunu benimsemiştir. Ulaşabileceği en uç mertebeye, gerçek aydınlanmaya ve farkındalığa hiçlikle ulaşmıştır. Tüm egosunu, korkularını, hırslarını, umudunu tüketmiştir. Her türlü dayatmayı reddetmiş ve gerçek benliğine ve özgürlüğüne ulaşmıştır. Hiçliğin ışığında kendi gerçeklerini ve doğrularını yaratmış, geri kalan her şeyin karşısında olmuştur. Bir nihilist, olması gereken kişi olmuştur.

Dünya mı yanıyor? Yansın. Her ne olacaksa inceldiği yerden kopsun. Bir

hiç, bu değersiz ve anlamsız dünyayı asla ciddiye almaz, hiçbir medet ummaz. Çünkü bir hiç, yalnızca bir hiçtir.

Her şey bir hiçtir, senden başka.

Nedir yaşam? Dayatmaların etrafında şekillenmiş, düzenin devamını sağlamak ve tanrının egosunu tatmin etmek için kölelikle geçirilmiş bir saçmalık mı? Sonucunda kaybetme ve ölüm korkusuyla geçmiş, kölelikle heba olmuş bir ömür. Yaşam size kalsın hiçlik ve özgürlük bana.

Bir hiç için ulaşılmaz kelimesinin bir anlamı yoktur. Onun ruhu hiçlikle doymuştur ve ulaşabileceği en uç mertebeye ulaşmıştır. Bir gün her insan ölümle aydınlanacak, hiçliğe ulaşacak ancak yaşayan hiçler gibi özgür bir hayatları asla olmayacak.

Her şeyin bir sonu vardır ancak hiçlik bakidir. Hiçliğe eriştiğinizde, geçmişiniz ve geri kalan her şey anlamsızlaşır. Her şeyin ne kadar basit ve değersiz olduğunu, önünüze konulan ve sizden istenilen her şeyin gereksizliğini anlarsınız. Ve hiçlik bilinci, geri dönüşü olmayan bir aydınlanmadır. Bu aydınlanmanın ateşi, tüm anlamsız dayatmalara, tüm yalanlara karşı yakıcı ve acımasızdır.

Boykot ediyorum hayatı. Nefes alıyor ama yaşamıyorum. Dünya hırsıyla birbirlerini yiyen zavallı insanları izleyip sadece gülüyorum. Nefret ettiğim dünyayı kendi elleriyle nasıl yok ettiklerini sessizce izliyorum. Tanrı ise isyanımla en sert tepkiyi benden görüyor. Dünya buysa ben yokum!

Bir nihilist sevemez, sevgiye değer vermez düşüncesi yanlıştır. Bir nihilist de sever ve eğer severse onun için sevgiden başka bir değer yoktur. Nihilizmin tepkisi insanlığa ve insanlığı kirleten medeniyet, doğa kanunları ve düzenedir.

Medeniyeti yıkmak, dünyayı daha güzel bir yer haline getirmek. Evet olması gereken bu. Ancak kim için? İnsanlık için. Bunlar kimin umrunda. Nihilist insan için tek gerçek kendisidir. Mücadele onun için anlamsız ve gereksizdir. Ve eğer bir nihilist mücadele ediyorsa, bireysel öfkesi için mücadele eder. Kendine karşı olan her şeyi, medeniyeti, düzeni yıkmak ister ve bu yıkımın sınırlarını da yine kendisi belirler.

Nihilist insanın tek gerçeği kendisidir. Kendisi de onu o yapan her şeydir. Sevdiği insanlardır, gerçek olmayacağını bildiği hayalleridir, nihilist

düşünceleridir... Kendi parçası olan her şey onun için önemlidir. Onu o yapan şeyler dışındaki her şey ise onun düşmanıdır.

Bir nihilist niçin öfke duyar? Evet bir nihilist dünyadan medet ummaz ve dünya onun için bir hiçtir ancak bu onun güzel bir dünya isteği olmadığı anlamına gelmez. Ve elbette bunun gerçek olmayacağını bilir. Onun öfkesi, her şeyin kendisine karşı olduğu kirli ve değersiz bir dünyada yaşamaktır.

İnanç gerçeği bilmek istemeyenlerin inandıkları şeylerdir. Bir nihilist daima şüphecidir ve doğru olarak sunulan hiçbir şey onun için doğru değildir. Onun için tek gerçek bir hiç olan kendisi ve yine onun parçası olan ve onu mutlak hiçliğe ulaştıracak olan ölümdür.

Nihilizm bencillik değildir. Doğanın ve düzenin tüm saçma dayatmalarına, buna boyun eğen insanlığa, tüm bu saçmalıkların yarattığı değer yargılarına ve medeniyete, dünyanın yaşanılmaz bir yer olmasına bir tepkidir nihilizm. İnsanlıktan ve her şeyden umudu kesmek, bağlarını koparmak, yalnızca hiç ve özgür olmaktır.

Ne bir etnik kökenin ne de kendimizin ırkçısıyız, biz sadece hiçliğin her şeye karşı olan ırkçısıyız.

Hiçliği benimseyenler farklı suretlerde olabilirler. Farklı bedensel, ruhsal, duygusal özelliklere sahip olabilirler. Bunlar sadece teorik farklılıklardır. Ancak hiç olanlar arasında pratikte bir fark yoktur.

Kanunsuz, kuralsız, kutsalsız, otoritesiz, amaçsız, hiçbir şeye bağımlı olmadan korkusuz ve özgür bir yaşamın adıdır nihilizm.

Sanmayın ki nihilistlerin adalet, özgürlük, eşitlik gibi şeyler umrunda değildir. Nihilistler bunun gerçek olamayacağını söylerler. Pasif nihilistler kendi kabuklarına çekilerek çürümeye mahkum olurlar. Aktif nihilistler ise adaletsiz, kötülerin güçlü olduğu dünyaya ve medeniyete karşı yıkım için savaşırlar. Anlamsız da olsa, dünyanın kötü kaderinin değişmeyeceğini bilseler de bunu bireysel öfkeleri adına yaparlar.

Dünyadan vazgeçemeyen biri için hiçlik kadar büyük işkence, dünyadan vazgeçebilen biri için hiçlik kadar büyük bir nimet yoktur.

Huzur ve dünya birbirine ne kadar uzaksa huzur ve hiçlik de o kadar

uzaktır. Huzur arıyorsanız, nihilizmden uzak durun. Zaten huzur bulamayacağınızı siz de biliyorsunuz. Huzur diye bir şey yoktur ancak nihilizm bir "HİÇ" olarak "HER ŞEYE" rağmen yaşamayı ve savaşmayı bilmektir. İsyen ve öfke HİÇ'in güç kaynağıdır.

Bu "HİÇ" ve "HER ŞEY"nin savaşı ve ne hiç her şeyi yokedebilecek ne de her şey hiçi. Ancak hiç asla zarar görmeyecek, kural, vicdan tanımadan, kaybedecek bir şeyi olmadan saldırarak ve her şey bir gün herkesin nefreti haline gelecek, herkesin gözünde hiçleşecek.

Dinlerin evliyaların göre hiçlik madde ve dünyadır, onların gökyüzünde bir efendisi vardır. Onlar İslam ahlakından, iyilikten, saygıdan ve benzer değer yargılarından yanadır. Nihilizme göre HİÇLİK HER ŞEY'dir. Bir nihilistin efendisi de yoktur ahlakı da yoktur vicdanı da yoktur hiçbir değer olgusu da yoktur. Ve eğer aktif nihilistseniz, her şeye karşı kural tanımadan savaşıyorsunuz demektir.

Özgürlük bir hiçin hazinesidir. Kaybedecek şeyleri olan insanların kendilerini engelleyen kaygıları vardır. Sahip oldukları sonunda ona sahip olmuştur. Ancak bir hiç, sonuçlarını düşünmeden istediği her şeyi yapabilir. Çünkü onun ne dünyaya dair umudu ne bir beklentisi ne de kaybecek bir şeyi vardır ve dünya yaşamını sevmez. İşte gerçek yaşam budur ve bu yüzden tüm umudunu kaybetmek özgürlüktür.

Dibe vurmak bir hafta sonu tatili değildir. Kaybedecek hiçbir şeyin, hiçbir korkun hiçbir umudun ve amacın kalmayana kadar dibe vurmaya çalışan bir insansın. Dibe vurduğunda ise tamamen özgür ve korkusuzsun. Dipte hayat sanıldığı kadar güzel değildir, ancak dünya hayatında kötünün en iyisidir. Bedeni işkenceyle ruhu gerçeklerle yıkmalı, yalnızca bir hiç olmalı.

Bırakın gösterişli ama sahte dünyanın sahte insanları mükemmel olmaya çalışsın. Bizler birer hiç olarak özgürlüğü ve gerçek yaşamı tadalım.

Hiçlik ve ölüm 2 bilinmeyenli hayat denkleminin bilinmeyen terimleridir.

Ben hiçe inanıyorum yani kendime. Hem tanrıyı hem de yaratılan. Hem her şeyim hem de bir hiçim.

Bir bencil ile bireyci bir nihilisti ayıran şey, egolar ve hırsıdır. Bir nihilist dünyevi bir amaç gütmeyi, istese bile mücadele etmez ve gerçek olmayacağını bilir. Ve en önemlisi, bir nihilist hiçliğin bilincindedir bir

bencil ise küçük dağları yarattığını sanandır.

Yaşarken hiçliği benimsemek elbet zor bir iştir ancak daha da zor olan ölüm kapıya dayandığında da hiç olup ölümü sahiplenebilecek kararlılığı göstermektir.

Hiçbirimiz farklı ve özel değiliz aslında, ikimiz arasındaki fark, sen ölümlü dünyada hepliği doğru kabul ediyorsun ben hiçliği. Senin dünyaya dair umutların, amaçların, inançların, seni yoldan çıkaran hırsların var. Ben ise sadece hiçim.

Nihilizm benliğinden vazgeçmek değil özüne dönmektir. Sadece seni sen yapan şeylerin savunucusu olmaktır.

Nihilist ruhumu hangi yalanlarla kandıracaksınız? Şu gösterişli ama sahte dünyanızla mı yine dünyevi zevklere hitap eden öte dünyanızla mı? Yoksa adalet, mutluluk gibi saçma vaatlerinizle mi? Buna ancak düzen adamları kanar, beni asla kandıramazsınız çünkü ben aydınlandım!

Hiçbir şeye inanmadan, hiçbir şeyin veya hiç kimsenin izinden gitmeden, hiçbir kurala bağlı olmadan, hiç kimseye güvenmeden, sanki hiç yokmuş gibi yaşamak. Sen yoksan, ben de yokum...

Hiçin bir değeri yoktur ancak kaybedecek bir şeyi de yoktur. Bir hiçle mücadele ediyorsanız ona zarar veremezsiniz ancak o sizi kendi hiçliğine çeker ve yok eder.

Sorgulayarak herşeyin bir hiç olduğunun farkına varmak ve hiçlik bilincine ulaşmak bir aydınlanmadır. Ancak varlığın anlamını yitirdiği nokta olan hiçliğe ulaşmak huzur getirmez ve övünülecek bir durum değildir. Bir hiç olarak hiçliğin dünyasında anlamsızca yaşamak öfkeyi doğurur ve hiçliğin dünyasına duyulan öfke anarko nihilist yıkımı yaratır.

Hiçliğe giden yol ağır ve sancılıdır. Gerçeklerle yüzleşince damla damla yıkılırsınız. Sonucunda ise aydınlanmış, yüzeysel yaşayan aptal koyun sürüsünden ayrılmış, mutsuz ama özgür ve korkusuz bir hiç haline gelirsiniz.

Ya aktif nihilist olur mutlululuğun barınmadığı, her şeyin sahte olduğu kirli dünyaya haddini bildirirsiniz ya da pasif bir nihilist olarak çürür gidirsiniz.

Anarko Nihilizm Üzerine

Nihilizm, umduğun güzellikle bulduğun rezaletin yarattığı bir tepkidir. Anarko nihilizm, oluşan tepkinin en acımasızca dışı vurumudur. Kişiyi bu dışıavuruma iten ise bireysel öfkesidir.

Bunalım, karamsarlık, acı, hiçlik, isyan, öfke. Elinden gelen en büyük yıkımı gerçekleştirmek ve ölerək mutlak hiçliğe ulaşmak. İşte anarko nihilizm.

Anarko Nihilizm okunarak kabul edilebilecek bir düşünce değildir. İdeolojilerden farklı olarak, kişiyi hiçlik bilincine iten sebepler ve sonucunda anarko nihilist düşünceyi yaratan koşullar vardır. Anarko nihilizme ve hiçlik bilincine bedeni işkenceyle ruhu ise gerçeklerle yıkarak ulaşılır. Ve hiçlik, kişinin hayatının bir parçası veya hayata karşı bir yaklaşımı değil kişinin ta kendisidir.

Sorgulayarak herşeyin bir hiç olduğunun farkına varmak ve hiçlik bilincine ulaşmak bir aydınlanmadır. Ancak varlığın anlamını yitirdiği nokta olan hiçliğe ulaşmak huzur getirmez ve övünülecek bir durum değildir. Bir hiç olarak hiçliğin dünyasında anlamsızca yaşamak öfkeyi doğurur ve hiçliğin dünyasına duyulan öfke anarko nihilist yıkımı yaratır.

Ne yazık ki dünya hırsı, farklı ve birbirine düşman saflar bitmeden yani yalnızca hiç olunmadan adalet, eşitlik, kardeşlik kavramları içi boş değerler olarak kalacaktır. Ve ne yazık ki, var olan doğa kanunları, düzen ve medeniyet insanları tarihin sonuna kadar bu şekilde yaşamak zorunda bırakacaktır. Tek ama tek çare medeniyete, düzene ve onların yargılarına karşı yıkımdır.

Adaletsiz dünyanın kollarında nice insan adaletsiz bir hayat yaşıyor. Gözünü dünya hırsı bürümüş insanlık dünyayı diğerlerine zehir ediyor. Bu adaletsiz düzen ve onun uşakları dünyanın yaşanılır bir yer olmasını engelliyor. Ancak tüm bu adaletsizlikler kendi isyancılarını, kendi mezar kazıcılarını yaratıyor. Ve aydınlanmış insanların öfkesi, bu dünyayı yaşanılabilir hale getirmese de YIKIMla bu dünyadan intikamını alacak. Ve tanrı, bu öfkenin fırtınasıyla yokolacak.

Adalet için gökten yardım beklemek ahmaklıktır. Adalet için namussuzlar

kadar cesur olmak ve savaşmak gerek. Kahpe doğa daima gclnn yanında. Medeniyet bir avuç dünya sevdalısı gücü sahibi soysuzun yanında. Bu yüzden, gösterişli dünyanın altında yatan adaletsizliğe, sömürüye isim olan medeniyete ve insanlığı kirleten her şeye karşı, yıkım yıkım yıkım!

Hayallerimiz yıkıldı bizim, mutluluklarımız kalmadı. Her saniyemiz ızdırap ve isyan oldu. Her şey bitti bizim için. Adil olmayan bir şekilde son buldu hayatımız. Ne yaşamanın anlamı var ne ölmenin ne de öte dünyanın. Olması imkansız hayalin ve çaresizliğin içinde artık tek yapabileceğimiz bu rezil hayata bir son vermek.

Hayallerimiz vardır, gerçek olamayacağını bile bile kurduğumuz ve gerçek olmasına izin verilmeyen. Yıkılır hayaller ve elde sadece bir hiç kalır. Ancak bu yaşanmamış hayaller öfke olarak birikir, asla unutulmaz. Ve bir gün ortaya çıkar! Mutluluğun barınamadığı dünyada kaybeden olarak gitmek mi? Yoksa hayallerimizi yıkan her şeye karşı YIKIM mı? Hiçbir şey unutulmadı, unutulmayacak. YIKIM ateşi her yeri saracak.

Aydınlanmaya ve anarko nihilizme giden ilk yol bizden başlar. nce kendimize fkelenmeli, kendi değer yargılarımızı yıkmalı, kendimize olan saygımızı kaybetmeli, kendimizi üstün canlı olarak görmekten vazgeçmeli, tüm umudumuzu, amaçlarımızı ve kendimizi yıkmalı, önce kendimizden nefret etmeli ve sonrasında aynı şekilde düşüncelerimizi tüm dünya için uygulamalıyız.

Sonunda hiçbir şeyin zlmeyeceğini bilerek adalet için savaşmak anlamsızdır. Eğer pasif kalmayarak bir savaş vereceksek, bu yalnızca yıkım için olacaktır.

Bir anarko nihilist, bir hiç yıkım için gereken her şeye sahiptir. zgrlk, cesaret, kaybedecek hiçbir şeyinin olmaması, dünyadan nefret etmek, öfke, hiçlik. Savaşmak için hiçbir engeli yoktur onun. O halde yıkım!

Anarşi mi? Yeryüzü ilk kurulduğu anda anarşi hakimdi ancak gcl olanlar kendi düzenlerini kurdular. şu anda da yeryüzünde anarşi olmadığını iddia edemeyiz, yalnızca gcl olanların kurulu düzeni var. Ne tanrının yeryüzüne bir müdahalesi var ne de dünyayı gerçek anarşiyle tanıştırabilecek bir gücü.

İnsanlığın sonu olacak yıkım hiç olmadığı kadar yakın. İnsanlığın hırsları ve birbirini yok edebilme gücü tüm dünyayı toz edecek kadar büyüdü. Sömürünün doruk noktasına vardığı düzen, onun medeniyeti, düşmanı olan bizler tarafından değil bizzat düzen sahipleri tarafından kendi hırslarıyla yok edilecek. Anarko nihilizmin mutlak zaferini bizzat kendileri ilan edecek. Dünyadan vazgeçememiş, hiçliği benimseyememiş, gerçeklerden bihaber insanlık için işte o zaman artık her şey çok geç olacak.

Gün gelecek medeniyet yıkılacak, her şey çökecek, ilkel dünyaya geri döneceğiz. Sevgiden başka her şeyin bir hiç olduğu o temiz dünyaya. Gün gelecek anarko nihilizm zafere ulaşacak. Ve bunu biz değil, bizzat normal insanlar gerçekleştirecek.

Ben bir hiçim, yasalarınızı, var olan tüm kurallarınızı, düzeninizi, otoritelerinizi, ahlakınızı, tanrınızı, iyilik ve vicdan masallarınızı tanımıyorum. Bu kirli dünyanızdan öğreniyorum, güzel olan, çirkin olan her şeyi yok etmek istiyorum. Dünyanıza dair hiçbir umut beslemiyorum, sadece ve sadece bu kirli dünyayı, tüm bu saçmalıklarınızı yıkmak için yaşıyorum.

Ben bir hiçim. Dünyaya dair ne bir umudum ne de gerçekleşecek bir hayalim var. Yaşamı sevmiyorum. Bu kirli dünya, bir hiç için fazlasıyla iğrenç bir yer. Gökyüzünde beni gözetleyen ve seven bir tanrım da yok. Kaybedecek hiçbir şeyim yok, korkmam için hiçbir sebep yok ve öfkeliyim. O halde, insanlığı kirleten medeniyeti, gücümün yettiği güzel çirkin her şeyi yıkacağım ve yok edeceğim.

Murat UZ

İnternet Profili:

<http://plus.google.com/117344840264744328801>

Daha fazlası için:

<http://facebook.com/anarko.nihilizm>

<http://www.facebook.com/AktifNihilizm>

<http://twitter.com/AnarkoNihilizm>

<http://www.anarko-nihilizm.org>

